

DET ALLTID-TILSTEDEVÆRENDE VANNET FRA KLIPPEN

Vi er takknemlige denne morgenen for Herren vår Guds Nærvær, som ville starte de første møtene med å gi oss et budskap, at—at vi burde “lytte, være ærbødige” innfor Ham, at Han har noe å si til oss. Jeg er sikker på at Han vil gjøre det Han har lovet. Han holder alltid Sitt Ord. Og så er vi takknemlige for å være samlet sammen, i live, og på denne siden av Evigheten denne morgenen, og i stand til å tilbe Herren igjen og samles og høre fra Ham. Det er grunnene til at vi kommer sammen, er for nettopp dette formålet.

² Nå stormet jeg på en måte inn på broder Neville, uventet, i dag, på grunn av en viss drøm jeg hadde. At . . . jeg tror på . . . jeg . . . på drømmer. Jeg tror at Gud handler med mennesker gjennom drømmer. Og jeg hadde en veldig uvanlig drøm for to netter siden. At jeg gikk langs en åsside, en viss åsside, gikk til et spisested hvor jeg skulle ha min—min middag. Og jeg la merke til at da jeg kom nær stedet, spilte de musikk, et orkester spilte musikk, med fioliner, og underholdt folk mens de spiste. Og det var noe med det jeg ikke likte, så jeg bare gikk forbi det. Og jeg møtte noen på vei opp på en ås. Og jeg så, og mange mennesker var på vei opp åsen til dette spisestedet. Men jeg gikk på en måte bort fra dem, snudde tilbake mot høyre, eller mot venstre.

³ Og på en eller annen måte, nede i dalen, kunne jeg se tabernaklet. Jeg hørte noens stemme si: “Møt broder Branham ved det-og-det veikrysset. Han kommer ned fra åsen der oppe. Og fortell ham det-og-det.” Og jeg skyndte meg for å komme til dette veikrysset.

⁴ Og da personen kom opp, var det broder Neville iført sin brune dress, så ut akkurat som han ser ut der han sitter der denne morgenen. Og han sa: “Broder Branham, hvis du skal være i byen,” sa, “det ville være en—en god ting for deg å komme ned, fordi broder Hank . . .” Nå, den eneste jeg kjenner som broder Hank, er broder Henry Carlson, vi kaller ham Hank. Sa: “Han vil kanskje synes det er rart at du ikke besøker tabernaklet mer hvis du skal være rundt i byen, eller rundt byen i noen få dager.” Jeg våknet.

⁵ Og da følte jeg meg litt rar. Jeg ville ikke trenge meg på, på den tiden av uken, så jeg spurte broder Neville om han hadde noe spesielt for denne morgenen, til menigheten. Så han var elskverdig, som alltid, sa: “Bare kom ned.” Så, vi bare kom. Jeg

ringte ham sent i går ettermiddag, og kom inn i morges, uventet for oss alle.

⁶ Nå tror jeg at det ville vært en god ting, først, at jeg på en måte forklarte dere noen ting. Jeg er visstnok en veldig merkelig person i mange menneskers øyne. Og jeg er litt merkelig i egne øyne også. Fordi jeg prøver å følge Den Hellige Ånds ledelse, så nøye jeg bare kan. Og det gjør oss merkelige, skjønner dere. Vi gjør ting som, vi—vi setter oss virkelig ned og lurert noen ganger: “Hvorfor gjorde jeg noe slikt? Hvordan kunne jeg i det hele tatt gjøre noe slikt?” Og akkurat da tenker du kanskje at du har gjort akkurat det du ikke burde ha gjort. Men hvis du bare vil være tålmodig og ha tro, og du er sikker på at Gud har ledet deg til å gjøre det, vil du finne ut at det ordner seg fullstendig til det beste. Skjønner? Og mange ganger erfarer vi det. Og jeg vet at broder Neville har erfart det mange ganger. Og ledere og åndelige mennesker innser det.

⁷ Det har vært en tid i livet mitt at . . . For å være ærlig, siden jeg bare var en gutt, har jeg egentlig aldri følt ledelsen til at jeg skulle bo i—i Jeffersonville. Det har for meg alltid vært en dråpe malurt i begeret å prøve å bo her. For det første er klimaet virkelig ikke bra for meg. En annen ting, det ser ut til å være en deprimerende ånd.

⁸ Hvis du går tilbake og ser et sted her, om det ikke ble ødelagt under flommen, det finnes et brev om noe sånt, som jeg hadde, da jeg først ble kalt til tjenesten, jeg skulle til å forlate den. Og broder George DeArk og jeg . . .

⁹ Og broder Graham Snellings mor, broder Hawkins, som driver bensinstasjonen i New Albany, og mange av menneskene møtte meg utenfor et lite bønnemøtested her borte. Og sa til og med at om jeg ble værende, ville de sette barna sine på rasjon ved bordet, for—for å bygge et tabernakel, slik at de ikke skulle være nødt til å drive rundt fra sted til sted.

¹⁰ Da jeg hørte den lille moren, med en baby som holdt henne i hånden og den andre på armen, si at hun ville være villig til å sette barna sine på rasjon ved bordet, for å bygge et sted hvor de kunne være og tilbe, ble det litt for mye for meg å utstå. Så broder George og jeg kom sammen og bestemte at vi skulle bli og bygge tabernaklet.

¹¹ Og da tabernaklet ble bygget, virket det alltid tilsynelatende . . . Den morgenen da jeg innviet tabernaklet, kom en visjon, som er skrevet og er i hjørnesteinen der, da Den Hellige Ånd sa til meg: “Dette er ikke ditt tabernakel.” Skjønner? Og jeg spurte hvor mitt tabernakel var, og Han satte meg ned under den knallblå himmelen. Og så sa Han: “Gjør en evangelists gjerning,” og så videre, som dere vet. Det er til og med skrevet i bøkene.

¹² Alle de tingene satt sammen. Og en dag da jeg slo plenen der oppe hvor broder Wood bor nå, og min svigermor bodde der på den tiden; Jeg satt på baktrappen, en liten, gammel betongtrapp, og jeg hadde bygget dette lille stedet der til min svigermor. Og hun var en slags vaktmester i kirken på den tiden, og tok seg av den. Og like så tydelig som noen kunne snakke, var det en Røst som talte til meg, sa: "Jeg kan aldri velsigne deg så lenge du blir her. Du må skille deg fra slekten din og dette stedet." Vel, jeg, det knekte meg aldeles, i omtrent en uke eller mer.

¹³ Stadig, hele tiden, har Noe advart meg: "Dra bort, dra bort. Flytt vestover. Fortsett vestover." Vel, jeg . . . Det plager meg hele tiden. Og ser ut som hver gang . . .

¹⁴ Nå hadde jeg det klart for meg at jeg denne uken skulle fly til Tucson, hvor jeg skulle leie et sted, for å være der i vinter; og sende barna til skolen, med oppstart i september. Jeg hadde plassen. Det ble til og med gitt meg et sted der. Men det er noe som . . . Og—og hvis jeg er borte . . .

¹⁵ En annen ting jeg vil si. Rett før vi bygde dette huset her oppe, pastorboligen, der det er nå, ville jeg ikke bygge der. Min kones mor var gammel. Og hun gråt til og med på grunn av det, hun sa: "Jeg kan bare ikke forlate mamma her, vel vitende at hun er gammel, og at hun kanskje ikke blir tatt vare på." Vel, jeg forsto det. Jeg forstår. Det er moren hennes, og den eneste moren hun noen gang har hatt, eller noen gang vil ha. Så jeg forsto det. Så jeg—jeg ba til Herren, jeg sa: "Herre, siden jeg ikke liker stedet," Jeg sa: "Gjør meg fornøyd. Jeg vil dra hvor som helst Du vil at jeg skal dra, fra hvor som helst. Men jeg vil ikke bedrøve min kone, og ta henne bort herfra til et fremmed land hvor hun ikke kjenner noen. Og så er jeg borte hele tiden, uansett. Bare gjør meg fornøyd med å være her med henne."

¹⁶ Og nå, når moren hennes er hentet, og hun har gått videre til Herligheten, her kommer trangen igjen, skjønner dere, til å reise videre nå. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre.

¹⁷ Og så her om dagen da denne læren, som brødrene hadde startet rundt her, Jeg sto bak talerstolen sist jeg var her og fortalte dere at jeg ikke ville være på feltet så lenge det pågikk. Så brødrene rettet elskverdig opp i alt dette. Det hele er oppklart. I løpet av tjuetimer timer var det hele over.

¹⁸ Nå åpner det feltet for meg igjen. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg vet ikke hvilken vei jeg skal gå. Jeg har bedt Herren om en visjon. Jeg har bedt Ham fortelle meg hva jeg skal gjøre. Men Han lar meg bare sitte.

¹⁹ Nå, i går kveld da jeg fikk bort alle barna, min kone og alle, fra huset, forpliktet jeg meg til Herren Gud. Og jeg sa til Herren Gud: "Hvis Du vil velsigne meg på veien jeg går på, vil jeg tjene Deg. Men Du må vise meg hvor jeg skal gå, og hvordan jeg skal gå, og hva jeg skal gjøre." Så jeg overga meg til Herren. Med—med

tjenesten og alt, jeg overga den til Herren. Og jeg sa: “Uansett hvor Du åpner, hva enn Du gjør, vil jeg gå på den veien. Inntil Du åpner en vei, vil jeg bare fortsette som jeg har gjort, til Du åpner veien.” Og jeg ba Ham gjøre det så klart at jeg ikke ville bli lurt da, for jeg tror virkelig at vi står ved et veiskille for at noe skal skje.

²⁰ Jeg hørte det profetert i morges her av broder Neville, eller fortalte den der jeg visste det hadde—det hadde vært en profeti som han henviste til. Nå har jeg derfor bedt for dere alle, og jeg trenger at dere alle ber for meg, slik at Den Hellige Ånd vil lede meg akkurat hvor jeg skal gå, hva jeg bør gjøre, så jeg ikke gjør noe feil.

²¹ Dere skjønner, mange ganger tror folk at en profetisk gave, at Gud bare sier: “Jeg henter deg *her* og setter deg ned *her*. Nå drar du bare rett bort *der*.” Og Han forteller deg ikke alle de tingene. Hvis Han hadde gjort det, hvilken overvinnende tro ville du da hatt? Skjønner? Dere skjønner, du, Han lar deg stå alene mer enn noen andre. Skjønner? Dere kan alle komme til meg og be om visse ting, og Han har aldri sviktet ennå, men Han har gitt dere svaret. Det er riktig. Ja. Men jeg kan be Ham om ting for min egen del, og mange ganger lar Han meg bare være, skjønner dere, lar meg bare fortsette og gå inn i det.

²² Jeg har ting nå som jeg må løse selv, og avgjørelser jeg må ta. Og dette er en så viktig en at jeg egentlig ikke kan ta den før jeg er sikker på at det er Han som snakker til meg. Og jeg—jeg . . . Han vil ikke gi meg en visjon. Han lar meg bare være. Så jeg sitter bare som en foreldreløs, omtrent, denne morgenen, jeg—jeg vet ikke hvilken vei jeg skal gå. Så jeg har overgitt det til Herren.

²³ Jeg—jeg følte da, etter å ha drømt det, at jeg skulle komme tilbake hit til tabernaklet og hjelpe broder Neville inntil noe annet skjer langs veien. Så jeg vil være med.

²⁴ Jeg spurte broder Neville for noen øyeblikk siden: “Hvordan utvikler menigheten seg?”

Og han sa: “Bra.”

²⁵ Og så hører jeg at dere fortsatt har åndelige gaver og ting iblant dere, som virker, profetiske gaver, og—og tungetale, og tydning av tunger, som vi hørte for bare noen øyeblikk siden. Og disse tingene er oppbyggende for menigheten, og i høy grad.

²⁶ Men jeg tenkte, at jeg kanskje i kveld skulle, hvis broder Neville . . . Hvis Den Hellige Ånd ikke leder oss til noe annet, vil jeg i kveld gjerne ha en . . . Alle sammen, før dere drar denne morgenen, skriv et spørsmål og legg det her, et spørsmål i tankene dine, så vi kan finne ut hva menigheten tenker. Det er gjerne hva pastorer gjør for å finne ut hva som ligger på folkets hjerter. Og hver og en av dere med et spørsmål, skriv det ned og legg det her oppe. Hvis du ikke har et stykke papir å—å få det

ned på denne morgenen, så skriv det i kveld, tidlig. Så, jeg vil gjerne ha så mye tid jeg kan på dem, til å se over dem og svare dere ut fra Skriften.

²⁷ Så, hvis Herren er villig, hvis det er Guds vilje, kom jeg med en uttalelse her for ikke lenge siden, at jeg ønsker å snakke til dere om de syv siste Seglene . . . i Åpenbaringen. Nå hvis vi . . . Jeg kan ikke komme meg helt gjennom disse Seglene i år, fordi det starter fra det sjette kapittelet i Åpenbaringen, og helt til og med—til og med det 19. kapittel, for å komme gjennom disse Seglene. Men de første tre eller fire av dem kunne bli besvart i løpet av en kveld, tror jeg, hvert Segl er en kveld.

²⁸ Nå, hvis vi forstår, ser dere, hvor vi stopper rett i den Åpenbaringsboken, hvor Menigheten ble tatt opp til Herligheten, så handler resten av det om jødene, ikke om Menigheten i det hele tatt. Det handler om den jødiske nasjonen. Derfor må vi gå tilbake ned, fra Menighetens Bortrykkelse, og ta . . . Vi ser her hva som finner sted under disse Seglene og i tidsepoken til Hedningemenigheten. Når Menigheten er borte; og med nasjonen Israel, det går tilbake og bringer Israel fra den gang det sluttet med dem, frem til moderne tid; og den kommende Messias, når de skal ta imot Messias.

²⁹ Skjønner dere det nå? Menigheten er tatt opp. Gud handlet først med Menigheten, Menighetstidene. Vi tok det for oss. Så blir Menigheten tatt opp i Herligheten. Så går Den Hellige Ånd tilbake og henter Israel, som en nasjon. Og bringer det helt hit ned, mens Bryllupsmåltidet pågår, og bringer Dem så tilbake igjen på slutten av den tiden. Jeg vil ha tavlen min fremme og kunne tegne det opp og undervise det, når den tid kommer. Så kommer Herren tilbake med Bruden, og Israel ser Henne. Og, åh, for en tid det kommer til å bli!

³⁰ Nå, før vi kan koble dette inn på riktig måte, er det en stor leksjon som er en snublestein for teologer og mange, og lærere ned gjennom tidene, og mennesker i Kristi Menighet og de som kommer for å høre dette, det er Daniels Sytti Uker. Vi har fått . . . Vi kan ikke gå lenger i Åpenbaringen før vi kobler Bruden og Israel sammen med Daniels Sytti Uker. Og kanskje, hvis Gud vil, slik at hvis Han skulle tale til meg i fremtiden, for å snakke om noen av disse Sytti Ukene . . . eller, ikke Sytti Uker, men Syv siste Segl. Så neste søndag vil jeg prøve å ta Daniel Sytti Uker, neste søndag, om Herren vil. Og da vil det åpne grunnlaget da, hvis Han skulle lede oss, til å begynne på de andre. Vel, vi finner ut av det fra da av.

³¹ Broder Neville og jeg vil jobbe sammen om dette og gjøre alt vi kan til fordel for folket.

³² Nå, hver gang vi drar tilbake, ber vi for de syke, vi er alltid glade for å gjøre det. Og jeg vil sannsynligvis gjøre det i hvert møte, hvis folk er syke, å be for dem.

³³ Jeg ønsker ikke å ha mer skjelning. Se, her er det som skjedde. Jeg har prøvd. Og jeg vet at jeg har gjort ting som er galt; men jeg har prøvd å leve nær nok til Gud, hele tiden, til Gud, det er hvordan disse visjonene ville skje, hvordan de ville finne sted. Folk ville til og med miste ting, og ringe meg opp, spørre meg om jeg kunne be til Herren, og spørre hvor det var. I likhet med Isai, som mistet muldyrene sine, dro guttene ned for å finne profeten, og han fortalte dem at muldyrene var kommet hjem. Så videre som det, det er absolutt helt greit. Men det blir så mye av det, så mange mennesker . . . Ikke bare lokalt som dette; det er over hele verden, skjønner dere. Så det blir bare, gjør at jeg er helt ute av meg, og holder deg så helt på randen hele tiden, til det kom til et punkt . . .

³⁴ Og det var det som fikk brødrene til å sette i gang læren om at jeg var den inkarnerte Herren Jesus Kristus. Og vi vet at det bare ville rive Tjenesten i stykker og bringe vanære over Kristus og alt. Skjønner? Så det er grunnen til at jeg måtte riste dem godt, for å stoppe det med en gang, for å la dem vite at det ikke var av Gud, det var av djevelen. Skjønner? Og de er gode mennesker. Og det viste at disse menneskene er født på ny av Guds Ånd, fordi da de så Sannheten ved Skriften, vendte de tilbake til Gud, nøyaktig, ser dere, umiddelbart. Så det viste at det var satan som prøvde å gjøre noe med folket; de var alle gudfryktige, kristne mennesker.

³⁵ Og det fikk mange av dem til å si til meg: “Broder Branham, vi har mer tillit til deg nå enn vi noen gang har hatt.”

³⁶ For se, hva, med gaven som Gud har gitt meg, hva kunne jeg ha gjort med den? Kastet nasjonen for mine føtter, eller folket. Det vi kaller *en nasjon* er ikke “kosmos” her ute, kanonføret og så videre. Jeg mener de kristne, den ekte troende, det er kremen av . . . Snakker vi om *nasjon*, så forkynner vi om de “gjenfødte menneskene”, det er det vi snakker om, nasjonen. Ikke bare alle her ute, som er så, skitt og møkk som vi lever i verden, det er bare—det er bare støv av jorden som vender tilbake. Jeg snakker om gjenfødte kristne, mennesker som er ekte kristne.

³⁷ Jeg venter på at en mann skal hoppe på meg igjen om noe. Noen kom til meg for ikke lenge siden og sa: “Selve ideen om at Kristus spytter på bakken, med spyttet Sitt, og lager en deig og smører den over noens øyne.” Sa: “Så uanstendig, skittent det var for Ham å spytte, med Sitt spytt ut av munnen Sin! Så uhygienisk det var å spytte i jord og lage deig og smøre den over øynene til en mann.”

Jeg sa: “Men han kom tilbake seende.” Ser du, det stemmer.

³⁸ Og den samme mannen! De åpnet en nudistleir der oppe ved huset mitt, vet dere, svømmebassenget. Og—og den mannen har en billett for hvert av barna sine, så de kan gå ned dit og svømme i det bassenget. Og han og kona går også, i det bassenget.

Unnskyld meg, mine søstre. Men hvor de kvinnene der inne svømmer, omtrent hundre av dem, eller to, hver dag; kvinner, all den urenheten og ting, og kvinner i dag, og bader rundt i det vannet, den urenheten og skitten i munnen deres, og svelger det og spytter det ut. Jeg vil bare at han skal hoppe på meg, ser dere.

³⁹ De sa: "Hvis—hvis Kristus levde i dag, ville de ha fått Ham arrestert på grunn av den uhygieniske tingen."

⁴⁰ Hva med *det*? Jeg er sikker på at dere forstår hva jeg mener. De går rett ned i det bassenget, og mange av dem med sykdommer, med syfilis, gonoré og alt annet, rett der inne. Og du spytter det gjennom munnen din, og alt sånt, og bader rundt der inne på den måten. Og det er hygienisk, selvfølgelig?

⁴¹ Så, åh du, denne tiden vi lever i, broder, søster! Det er tid for Herrens Komme! Og Menigheten har ett håp, og det er Herrens Komme.

⁴² Vel, jeg kan ikke stoppe disse tingene; det er ikke nødvendig. Bibelen har forutsagt at de ville være her. Jeg kan ikke stoppe dem. Men jeg vil ha min stemme skrevet i Himmelenes protokoll, at jeg var imot det, når tiden kommer for Dommen. Jeg var imot det.

⁴³ Jeg tror fortsatt at denne Bibelen er Guds Ord. Da er det ingenting annet i verden, som går imot Det, som noen gang kan stoppe Det. Men denne Bibelen her, dette er Sannheten, dette er Guds Ord. Så la oss nå bare ta ned våre—være—være seil, og ankre en stund ved Hvilens Havns fredelige strand. Og—og vi kan seile til et annet sted i morgen, men la oss bare ankre nå og lytte til vår Himmelske Fars Røst når Han taler til oss gjennom Sitt Ord, vi stoler på det i dag.

⁴⁴ Og i kveld, nå, plukk ut hva enn slags lite spørsmål du har vedrørende. Nå, ikke noe som kommer til å skade noen. Hvis du gjør det, så er det . . . Jeg ville ikke svare på det, uansett, skjønner du. Men om du sier noe *i denne duren*: "Vel, nå, hvis jeg gjør en bestemt ting, sier Gud at vi burde gjøre dette?" Eller, du vet, små spørsmål på hjertet ditt. Eller: "Vi har gaver som følger oss, broder Branham, og burde vi bruke dem på *denne* måten eller *den* måten? Eller, hva skal vi gjøre?" Noe som jeg kunne svare dere på ut fra Skriften, skjønner dere. Skriv ned en liten ting. Jeg ville bli glad for det. Og hvis det ikke er noen, så tar jeg bare et tema av noe slag og forkynner for dere i kveld, om Herren vil. Dette er søndag, og jeg har vært . . .

⁴⁵ Sist søndag skulle jeg til å dra bort til broder Caubles sted. Og jeg hørte denne kirkeklokken ringe, og jeg gikk bare frem og tilbake i hagen. Jeg kunne ikke holde ut. Det var alt. Jeg hørte dere, så jeg—jeg—jeg måtte bare komme hit.

⁴⁶ Så la oss nå bare bøye hodene våre og snakke til vår Skaper, og da med noen ord i bønn. Har noen et konkret bønnebegjær? Bare løft opp hendene deres, bare si: "Jeg . . ." Bare gjør det kjent.

Gud vet hva du har på hjertet. Hold bønnebegjæret ditt i tankene dine nå.

⁴⁷ Hellige Gud, Som har skapt Himlene og jorden ved Din munns Ord, ved tankene i Ditt sinn, vi kommer inn i Ditt Nærvær, gjennom Jesus Kristus, vår Herre, for å takke Deg for alt Du har gjort for oss. Og vi er så takknemlige til Deg, Herre, denne morgenen, for å vite hvor vi står, å vite posisjonen vi er i denne morgenen, og tidens historie, og fremtiden som kommer. Å vite i dag, at ved Guds nåde, at vi er blitt vasket i Golgatas Blod, at vi er forberedt, med tro i våre hjerter, til å møte Ham hvis Han skulle komme i dag. Vi burde si: “Ja, kom, Herre Jesus!”

⁴⁸ Og vi ser synden hope seg opp, helt til det virker som om verden vakler under syndens påvirkning. Hvordan drikking og gambling og festing og nakenhet, og, åh Gud, menneskenes urenheter og uanstendighet og møkk. Og hvordan de, hvis de bare kunne innse, Herre! De menneskene, som kler seg slik i de små, simple, ugudelige klærne, og går ut dit på gaten, innser de at de ikke er annet enn småkryp og støv, at kanskje i løpet av en uke vil småkrypene spise den kroppen som de til de grader forherliger! Innser de at målerlarvene vil spise den opp, og at deres sjel vil være der borte i en Evighet uten Gud, uten Kristus, uten et håp, at den vil synke i dyp fortvilelse, for ganske enkelt å bli tilintetgjort ved Hans Komme? Åh Gud, gi oss stemmer med—med advarsel, slik at vi kan advare hver sjel om denne faren som de nærmer seg.

⁴⁹ Vær med oss i dag. Gi oss “visdomsord”, som Salomo en gang sa i Predikeren, så vi vil være “kloke byggherrer”, så vi vil være “hyrdene for denne forsamlingen”. Og vi ber, Herre, at når vi leter etter ord å si, at de vil være—de vil være mesterverk som vil fange hjertet som er så i nød her denne morgenen.

⁵⁰ Vi har ikke kommet og samlet oss under dette varme taket i dag, bare for å bli sett, men vi har kommet hit fordi vi elsker Deg, og fordi vi ønsker å høre fra Deg. Du er vår Kjæreste som vi elsker, og vi ønsker å høre Ord fra Deg. Vi er takknemlige for det vi allerede har hørt. Det vil bli hos oss lenge. Gi oss nå den delen Du har til oss i dag, mens vi venter videre på Deg. Vi ber om det i Jesu Navn, og for Hans skyld. Amen.

⁵¹ Nå er det . . . [En søster taler i tunger, en broder tolker—red.]

⁵² Vi er takknemlige for disse henrykkelsene fra Ånden, de forteller oss og advarer oss om å gi akt på Ordene som kanskje Den Hellige Ånd kommer til å tale til oss i dag. Og vi vet ikke akkurat hva Han har i vente for oss, men vi vet at det må være noe Han kommer til å bringe frem. Kanskje du tenker på et spørsmål, at Han vil si det gjennom der. Han kan si det gjennom Budskapet denne morgenen. Han kan si det i kveld på møtet. Han, en eller annen gang i dag, prøver Han å, ser det ut som, formane noen om å gripe Ordene.

53 Nå for å vende oss til det skrevne Ord, la oss gå til Andre Mosebok, for søndagsskoletimen.

54 Har dere dåpsgudstjeneste? [Broder Neville sier: “Nei, ikke før klokken seks i kveld.”—Red.] Nei. Dåpsgudstjenesten er klokken seks i ettermiddag.

55 La oss gå til det 17. kapittelet i Andre Mosebok, og begynne med—med det femte verset, tror jeg, 5. og 6. vers av 17. kapittel i Andre Mosebok.

HERREN sa til Moses: Gå fram foran folket og ta med deg noen av de eldste av Israel. I hånden din skal du ta med deg staven du brukte da du slo på elven, og så skal du gå.

Se, Jeg skal stå foran deg . . . på klippen i Horeb; og . . . skal slå på klippen, og det skal komme vann ut fra den, så folket kan få drikke. Moses gjorde dette for øynene på de eldste i Israel.

56 Hvis jeg nå skal kalle denne lille søndagsskoleteksten for noe, vil jeg gjerne ta dette som tema for morgens leksjon: *Det alltid-tilstedeværende Vannet fra Klippen.*

57 Vi vet at Israel alltid har vært et historisk eksempel på menigheten. Fordi Israel var Guds folk inntil de kom ut av Egypt, og da ble de Guds menighet, fordi de var adskilt fra resten av verden.

58 Og når vi er adskilt fra resten av verden, da blir vi menigheten. Men så lenge vi er viklet inn i resten av verden, så er vi ikke i menigheten. Nå stoler jeg på at det synker virkelig dypt, finner sin plass. Se, vi er ikke menigheten før vi er adskilt fra verden. Adskille oss, gå ut fra folk som er urene, ikke ha noe med dem å gjøre og ta ikke del i deres synder. Dra ikke i åk med de vantro, men adskill deg fra verdens ting.

59 Og da Israel var i Egypt, var de Guds folk. Så når de ble kalt ut, eller hadde utvandringen, og kom ut, da ble de kalt menigheten, fordi det var da de adskilte seg fra resten av verden.

60 Og selve ordet *menighet* betyr “kalt ut”. *Utvandring*, “komme ut”. Hver og en av oss, som kristne, har hatt en utvandring i livet vårt. Vi hadde en tid hvor vi ble kalt ut blant våre bekjente, kalt ut blant menneskene som vi en gang hadde fellesskap med, og ble et annerledes folk, for å vandre med et annerledes folk som handlet på en annerledes måte og snakket på en annerledes måte. Det var en utvandring i livet vårt.

61 Et veldig fint eksempel ga Israel oss, fra da Gud kalte dem ut. De hadde en utvandring og kom ut fra verdens folk, og ble en adskilt nasjon, for Gud, et særegent folk. De vandret under nådestolens skygger. De levde og vandret med den store Ildstøtten. Og Gud førte dem fra Egypt til landet som Han hadde lovet.

⁶² Og i denne utvandringen ble de gitt en åndelig leder, en leder, som var Moses, en stor salvet profet som var en—en flott mann. Han var en gudfryktig mann, han ble født som en gudfryktig mann. Gud kalte ham fra sin mor, selv før den tid innviet Gud ham før verdens grunnvoll ble lagt, til å være en leder for den generasjonen, til å bringe denne utvandringen til folket.

⁶³ Her for en tid siden talte jeg til de små barna her i tabernaklet, og hadde en liten preken for dem; og fortalte, eller delte en liten illustrasjon av hvordan Jokebed, hvordan hun ba, hun og Amram, faren til Moses, om å gjøre noe for å utfri folket. Og Amram så visjonen av Gud, eller en Engel, som sto og pekte mot nord, og fortalte ham hva som ville skje. Og den lille Moses ble født. Og de fryktet ikke kongens befalinger eller truslene. De visste at Gud holdt sin hånd over Moses, og det avgjorde saken. Det er riktig. Uansett hva kongen sa, hva den politiske verden sa, hva noe annet sa, så visste de at Gud holdt sin hånd over Moses. Så de var ikke redde for å slippe ham løs midt blant krokodillene; der de alle var fete på små hebraiske barn, hvor de hadde matet dem til krokodillene der ute. Og likevel ble Moses satt rett ned i en liten ark og sendt rett ut blant krokodillene, rett ut blant dem. Fordi, de fryktet ikke noe, de visste at Gud holdt Sin hånd over Moses.

⁶⁴ Vel, nå, hvis vi bare kunne vite det samme, at vår store Leder, Den Hellige Ånd, Gud har sendt Ham, og Han er vår Leder, og uansett hva verden sier, og hvor mye de ler av deg og gjør narr av deg, så følger vi Lederen vår! Gud sendte Den Hellige Ånd for å være vår Leder. Skjønner? “En liten stund og verden ser Meg ikke mer. Likevel skal dere se Meg, for Jeg vil være med dere, ja endog i dere inntil verdens ende.” Så vår store Leder er med oss, Den Hellige Ånd. Nå må vi følge denne Lederen og gjøre akkurat det Han sier vi skal gjøre. Og denne Lederen vil aldri føre oss bort fra stien, Han vil holde oss midt på Skriftens vei hele tiden. Men Han vil aldri gå til den *ene* siden for noe, og *denne* siden for noe. Han vil holde seg midt på Skriftenes vei.

⁶⁵ Og Moses hadde en kurs som han skulle ta Israel på, og følge den rett over Rødehavet, rett over Jordan, rett inn i det lovede land, rett ut gjennom ødemarken. Det var ikke Moses som avvek fra kursen. Det var ikke Gud ute av kurs. Det var folket ute av kurs, som forårsaket problemene. Så la oss tenke på disse tingene nå. (Unnskyld meg.)

⁶⁶ Moses, som salvet leder. Til slutt, da han hadde vist folket, ved tegn og under, som Gud alene kunne gjøre, gjorde han disse tegn og under for Israels eldste og for Israel, inntil de var overbevist om at denne Moses var den salvede som skulle føre dem ut av dette landet, til det gode landet som de var blitt lovet. Da de så disse store tingene som Moses gjorde i Guds navn, var de villige til å følge ham. Og han tok dem ut, førte dem gjennom

Rødehavet, gikk over, var på tørt land, og inn i ødemarksreisen, som betyr prøvelsens tid.

⁶⁷ Når en mann tar imot Kristus som sin Frelser, er alt på topp. Men før denne mannen kan komme inn i dåpen i Den Hellige Ånd, denne personen, må han først ha en helliggjørende prosess. Han må ha en tid med prøvelser i livet sitt. Alle dere hadde det. Han hadde denne tiden med prøvelser. "Hver sønn som kommer til Gud, blir tuktet, refset, rensset. Og hvis vi ikke tåler tukt, så viser det at vi ikke er Guds barn; vi er uekte og ikke Guds barn," sier Bibelen. Men hvis vi tåler tukten, vel vitende om at "alt virker sammen til det gode for dem som elsker Gud", da er vi Guds sønner og døtre, da forsegler Han oss med Den Hellige Ånd inntil vår gjenløsningsdag. Ser du, det er tukten, påkjenningen, det vi går gjennom.

Og Israel, som et historisk symbol, måtte tåle denne tukten.

⁶⁸ Nå, da de var nede i Egypt, og Gud sendte Moses. Og han rakte ut staven, og lopper og lus kom på bakken. Han strakte seg ut mot solen, og den gikk ned. Han strakte den ut over vannene, og de ble til blod. Vel, Israel var der i Kanaans . . . der i—i Gosen, og hadde bare en herlig tid; solen gikk aldri ned, plagene traff dem aldri; vel, de hadde bare en herlig tid!

⁶⁹ Akkurat som du hadde da du først ble frelst. Alt, fuglene sang annerledes, og alle var skjønne. Og, åh du, alt var bare så fint da du først ble frelst! Så kommer prøvelsens tid, den tuktende, helliggjørende tiden, der du helliggjør deg selv fra verdens ting, "legger til side byrdene som så lett fanger deg." Du, en mann, måtte slutte å røyke, slutte å drikke, slutte å gå til biljardhallen, dine kortspill som varer hele natten. Alle disse tingene, du måtte hellige deg selv fra dem, ved troen på Jesu Kristi Blod. Helliggjøre deg selv! Dere kvinner måtte la håret vokse ut, forlenge kjolene deres og oppføre dere annerledes enn dere gjorde før. En helliggjørende tid! Mange ganger ville de gjøre opprør og gå tilbake; vel, det er ikke et Guds barn, ser du. Et Guds barn ser rett til Golgata, og vet at det er til hans eget beste.

⁷⁰ Så denne tidens prosess, det var der det store frafallet kom, i Israel. Da denne store, overveldende tidsperioden begynte, begynte folket å falle fra, til den ene og andre siden. Så i deres samtaler: "Vel, vi skulle ønske vi var tilbake i Egypt. Våre sjeler avskyr dette lyse brødet." Med andre ord, hvis jeg skulle ta det historisk nå, så var det det de sa.

⁷¹ Nå i moderne tid ville det være: "Åh, hver onsdag kveld, bønnemøte! Hver søndag morgen, tilbake til kirken! Hva hører vi? Den samme tingen; predikanten stiller seg frem og forkynner; sanger; drar hjem igjen." Ser du, da går du bare av ren plikt. Du er ikke en tilbeder. En tilbeder går dit for å tilbe, for å uttrykke seg til sin Gud, for å prise Gud for Hans godhet; til hvert Ord, han holder fast ved Det.

⁷² Akkurat som et kjærlighetsforhold. Hvis du skulle ha et forhold med en jente fordi du visste at det var en plikt, eller du var sammen med en gutt, da du var ung. “Mamma vil at jeg skal bli sammen med denne fyren, men jeg tåler ham bare ikke.” Du får ingenting ut av at han kommer for å treffe deg. Eller, hvis det er på samme måte med jenta overfor gutten, eller gutten overfor jenta. Er du sammen med henne, og hun kjeder deg; mamma vil at du skal være sammen med henne fordi hun er den typen jente som mamma liker. Ser du, det kjeder deg; ikke noe kjærlighetsforhold. Men du bryr deg ikke, du vil ikke rydde opp, du vil ikke besøke henne. Og det er en . . . Vel, det er en forferdelig ting. Og når han kommer for å treffe deg, du verden, du håper bare han skal skynde seg og dra hjem.

⁷³ Det er på samme måte når du: “Hvorfor forkynner han så lenge? Hva med alle *disse* tingene, og alt?” Ser du, du er ikke forelsket.

⁷⁴ Men når du virkelig holder fast ved hvert Ord, som Ånden ga dere formaning om denne morgenen, ser dere: “Holde fast ved hvert Ord.” Det kan være det Han har snakket til deg om. Holde fast! Det er Evig Liv, hvert Guds Ord. Det er en fryd å gå i kirken, under enhver omstendighet. Enten det er varmt, kaldt, likegyldig, om folk krangler, knurrer, hva enn de gjør, det er fortsatt en glede å høre Herrens Ord. Da er du forelsket i Kristus, ser du, du elsker å gå på møte.

⁷⁵ “Vel, kjære, her er det søndag morgen igjen, Vi må vel stelle de små og komme oss ned dit. Du verden, det er kjedelig!” Ser du, du er ikke forelsket.

⁷⁶ Men hvis du virkelig er forelsket, kan du bare ikke vente til søndag morgen kommer, du må bare dra ned dit med dem. Og vi får, og å gå . . . Guds folk, de kjeder deg ikke. Vel, de er de—de er brødre og søstre. Som jeg pleide å si: “Du blir like tjukk som Sorghum-sirup på en kald morgen.” Den—den renner ikke, den holder seg bare sammen, vet du, klamrer seg godt fast. Nå, det er et primitivt uttrykk, men det er—det—det er for å prøve å fortelle dere hva jeg mener, skjønner dere. Dere holder sammen. Og jo kaldere det blir, jo tettere holder de sammen. Og det er slik det burde være med oss. Jo kaldere . . .

Når de jordiske vennene forlater,
Hold deg enda nærmere Ham!

⁷⁷ Og grunnen til at vi elsker hverandre er ikke fordi vi er noe; men det er Kristus i hverandre, som vi elsker, skjønner dere. Det er den Gud som er i våre vesener, som vi elsker. Nå, vi elsker å komme sammen. Vi pleide å synge den gamle salmen:

Velsignet er det bånd som binder
Våre hjerter i kristen kjærlighet;
Fellskapet av beslektede sinn
Er som det fra Oven. (Skjønner?)

Fellesskapet av beslektede sinn
Er som det fra Oven.

Foran vår Fars Trone,
Vi utøser våre innstendige bønner;
Vår frykt, våre håp, våre mål er ett,
Vår trøst og våre bekymringer.

⁷⁸ Ser du? Ja, sir! Når noen har fått en velsignelse, er vi alle glade for det. Når noen er trist, er vi triste sammen med ham. Vi—vi ønsker alle å være sammen. Nå, det er slik vi burde være.

⁷⁹ Og det var slik Israel burde være. Men det ble en byrde: “Åh, dette lyse brødet!” Englebrød: “Vel, hva bryr vi oss om dette lyse brødet? Våre sjeler avskyr dette! Og alt er feil. Og—og denne gamle mannaen som faller utover hver natt, vel, vi vil heller ha litt hvitløg og purre fra Egypt.” Du skjønner, hjertene deres var ikke klare for reisen.

⁸⁰ Og når en mann eller en kvinne begynner å klage på å gå i kirken, de blir så lei av å gå i kirken, de er ikke klare for reisen. Det er riktig. Det er noe galt et sted.

⁸¹ Åh, når du elsker Gud, og tenker at du skal til Himmelen, og dere alle drar sammen:

For et fellesskap, for en Guddommelig glede,
Hvilende på den evige arm;
Åh, hvilken velsignet fred med min Herre så
nær,
Hvilende på Hans evige arm.

For en . . . Vi synger de salmene.

Vi deler våre felles plager,
Vi bærer våre felles byrder;
Og for hverandre vi ofte feller
En medfølende tåre.

Når vi skilles fra hverandre,
Gir det oss indre smerte;
Men vi skal likevel være forent i hjerte,
Og håper å møtes igjen ved neste
bønnemøtetid. (Ja, sir, fortsatt forent i
hjertet!)

⁸² Nå er du i ferd med å bli klar for reisen, ser du, du er klar til å gå inn i det lovede Land. Prøvelsens tider, der er det farlige terrenget; ødemarken, prøvelsens tider.

⁸³ Israel, i hennes prøvetid, begynte hun å krangle og bråke med hverandre og avsky brødet. Og de ville tilbake til Egypt.

⁸⁴ Og så begynte de å klage på lederen sin. Åh, de var redde for at han førte dem på villspor; etter at han hadde vist seg som en leder, og Gud hadde bevist at han var lederen. “Vel, kanskje vi har opptrådt litt fanatisk. Og—og kanskje vi har kommet ut,

helt skjevt ut”, eller noe sånt, ser du, de snakket mot Gud og mot Moses, Gud og Hans leder.

⁸⁵ Nå når vi kommer til et sted og sier: “Jeg vet ikke om Ordet betyr *Denne* eller ikke.” og: “Jeg vet ikke når det gjelder Den Hellige Ånd; Jeg er litt skeptisk til Det. Jeg kjenner andre som ikke gjør det.” Vel, gå videre til Egypt. Skjønner?

⁸⁶ Men hvis du er virkelig er fast bestemt på å holde deg på veien, hold deg tett til denne Lederen, Den Hellige Ånd, hold deg tett til Ordet. Og hvis du blir hos Ånden, vil Den holde deg i Ordet. Det er riktig. Den vil ta deg rett ned langs linjen, Ordets vei. Og ikke vær redd for Den. Den vil ikke skade noe, Den vil bare hjelpe deg hvis du blir såret. Den vil helbrede alle sårene, Den Hellige Ånd vil.

⁸⁷ Nå, vi finner ut at langs denne veien, etter at de ble slikt, kom de til et sted kalt Horeb. Og H-o-r-e-b, Horeb, så finner vi ut . . . La oss studere det navnet nærmere. Det er der—navnet *Horeb* betyr et “tørt sted” eller en “ørken”.

⁸⁸ Og når vi kommer ut av fellesskapet med hverandre i menigheten, og ut av fellesskapet med Den Hellige Ånd, bringer det oss til et tørt sted, en ørken, ingenting levende, alt har torner på seg. Ser du, en—en ørken, et lite stykke kaktus med de piggene på seg. Vet dere hva det er? Det er et dyrebart, lite skjørt blad som ikke har fått vann, det har bare rullet seg så tett sammen til det blir en pigg. Og når du ser noen på den måten, kanskje det er en dyrebart sjel som kunne ha blitt vannet rett, kunne ha vært et skjørt lite blad eller noe. Men i stedet har den rullet seg selv sammen til den har blitt en pigg, bare hamrer løs på alt for å finne feil. Det eneste den trenger er bare vann. Det er alt. Den trenger bare en—en vekkelse, eller å bryte opp, en forfriskning fra Herren. Den vil—den vil rulle seg selv ut, hvis du bare får den i kontakt med vannet.

⁸⁹ Men, det er der de som bor på det stedet må lide under forholdene på det stedet. Og de som ønsker å leve i en slik atmosfære, hvor alt bare er slåssing og bråking og krangling og bekymringer, vel, da vil du bare leve under den atmosfæren, det er alt. Men vi trenger ikke å bo der, det er ikke nødvendig for oss å bo der.

⁹⁰ Nå, dette Horeb var stedet hvor Gud ble skuffet over folket, fordi de hadde vandret inn på dette stedet og var kommet i denne tilstanden. Og Han førte dem rett rundt til det, fordi de ikke ville gå på stien. De gikk av hovedveien, gikk av og bort på denne sideveien. Og så fikk det Gud til å gjøre noe som var oppsiktsvekkende. Han . . . Fikk Gud til å la Moses ta dommerstaven, som han hadde dømt nasjonen med, og slå Klippen for å få vann ut.

⁹¹ Nå, det er en vakker leksjon her hvis vi bare kunne få tak i det, ser dere. Og fordi vi faller så ut av mønsteret, og

blir opphengt i verden, og ting, fikk det Gud til å ta verdens straffedommer og slå Sin Egen Sønn med det, på Golgata, så vi kan gå fri. Ser dere hva jeg mener?

⁹² Nå, for å få disse menneskene til litt vann, etter at de kom dit, ble dette tørre stedet gjort til et Golgata. Og der fortalte Gud Moses: Han sa: “Ta staven og de eldste og gå ut, så vil Jeg stå på Klippen foran deg.” Og denne Klippen var Kristus. Og Moses, med staven som han hadde ført dom over nasjonen Israel med, tok denne samme staven og slo Guds straffedommer på Klippen. Skjønner? Han tok folkets synder på denne staven. For, Han burde ha slått folket. I stedet for å slå folket, slo han Klippen. Og Klippen, gjennom et Guds verk, brakte frelse, brakte vann til et folk som var i ferd med å gå til grunne. Det brakte liv til et døende folk. Og det var det Gud gjorde ved å ta Sin—Sin stav av en domstav, og bandt mine synder og dine synder rundt denne staven; når den skulle ha truffet oss, men den traff Kristus; slik at det kom *vann* ut fra Ham, som betyr “Ånd,” Den Hellige Ånd kom ut av Ham for å gi oss Liv. Nå har vi Evig Liv. Nå, den Klippen var Kristus. Nå skal vi merke oss følgende.

⁹³ Jeg har sett så mange intellektuelle tegninger av denne Klippen. Jeg så en av de mest kritiske for ikke lenge siden, hvor det var en—en liten stein som lå oppe på toppen av en ås. Og—og Moses skulle ha slått denne klippen, og Israel var der nede med en tekopp, og fikk seg en slurk av den lille bekken som rant ned fra denne steinen. Nå, det er bare noens idé.

⁹⁴ Men da denne Klippen førte frem Sitt vann, var det over to millioner mennesker, foruten oksene, kamelene og alt annet, som drakk tønnevis med vann fra Den. Det var en fossende elv som kom ut derfra!

⁹⁵ Det er slik de prøver å fremstille Kristus, Den Hellige Ånd, i dag. “Det er bare et lite dryss.” Ser du, akkurat nok til å få deg til å tro at det finnes en Gud. Nei.

⁹⁶ Det er overflod av Vann! David sa: “Begeret mitt renner over!” Det er faktisk en rik kilde av Den Hellige Ånd.

⁹⁷ Folk er redde for Den. Noen mennesker sier: “Vel, jeg er bare litt redd for at jeg skal gjøre *det* eller *det*, eller hvis jeg tilfeldigvis går litt for dypt. Jeg kan vise deg at noen gikk litt for langt.” Men du peker aldri på den som ikke gikk langt nok. Skjønner? Ja, hva med de som ikke gikk langt nok?

⁹⁸ Nå, vi har hatt noen mennesker som kom inn i kjødet og kom skjevt ut. Og—og ikke Gud, men folket ble . . . På grunn av dårlig lederskap, og så videre, kom de skjevt ut, og de gikk inn i fanatisme. Og så peker hele verden og djevelen på dem: “Se på det! Se på det!”

⁹⁹ Vel, la meg stå denne morgen og peke tilbake på disse titalls millioner ganger flere som aldri engang startet. Hva med dem? Ser du, se på tilstanden deres. Se på en fyr som Eichmann i

dag, med den høyeste . . . De sier: “Pinsevennene er uetiske og ukultiverte, og de er ikke utdannet,” og så videre på den måten. Se på Eichmann, en av de høyest utdannede mennene i verden. Og han drepte seks millioner barn og kvinner og menn, seks millioner sjeler. Du vil ikke peke på noen som det.

¹⁰⁰ Men en liten fyr som ikke kunne lese, knapt, uttalte kanskje et eller annet navn i Bibelen feil, og, eller sa kanskje noe eller gjorde noe galt, eller gjorde en feil, vil avisene skrive om det overalt og si: “De er ikke til å stole på.”

¹⁰¹ Så hvis det ikke er til å stole på, hvorfor ikke utdanning, tingene og intellektuelle som de har i dag? Se på Adolf Hitler. Se på verdens hjerner i dag. Se på dem. Det gamle ordtaket: “Det som gjelder for den ene, gjelder også for den andre.”

¹⁰² Det du må gjøre er å være i stand til, ved Den Hellige Ånd, å skille mellom hva som er rett og galt, og ta det som er rett og galt.

¹⁰³ Nå finner vi ut at dette Golgata som de hadde, og livets vann fosset ut for folket.

¹⁰⁴ Nå, noen mennesker har det i sine hjerter og sinn, at hele Israel drakk, og så lesset de på kamelene og spente for hestene, og så videre, og tok barna sine og reiste videre til et annet sted, og forlot Klippen der, strømmende. Det er feil.

¹⁰⁵ Klippen fulgte dem, og vannet fulgte dem. Nå i Første Korinterbrev, det 10. kapittel, tror jeg, og det 11. verset, kan dere finne det, at “Denne Klippen fulgte Israel.” Hvor enn de gikk fra den dagen, fulgte Klippen med dem, og vannet fulgte dem.

¹⁰⁶ For et vakkert bilde, og et—et vakkert holdepunkt og et anker for den troende i dag, som vet at den Klippen som en gang ble slått, det Vannet som en gang strømmet ut fra Golgata, går med oss hvor enn vi er! Åh du! Det går ikke tilbake til et bestemt sted, og sier: “Vel, vi hadde Vann i forgårs, der borte.” Vi fikk Vann i dag, akkurat her, fordi den Klippen var Kristus! Og Kristus er den samme i går, i dag og for evig.

¹⁰⁷ Ser dere, den Klippen fulgte Israel. De fulgte aldri Klippen, men Klippen fulgte dem. Amen. Israel dro på sin reise. De hadde bare en ting å gjøre, det var å holde rett kurs, rett inn i det lovede land. Og Klippen og vannet fulgte dem.

. . . *Klippen fulgte dem:* . . .

Første Korinterbrev forteller deg det, det 10. kapittel. Greit.

. . . *den Klippen var Kristus.*

¹⁰⁸ Gud tok menneskenes straff og la den på Kristus og slo Ham. La du merke til at det var en kløft i Klippen fra da av? Klippen hadde en kløft i seg, der Moses slo. Og Kristus hadde en kløft da Han ble slått, “Han ble såret for våre overtredelser, og i Hans sår ble vi helbredet.” Fra det Livet kom Livets Vann ut, som vi nyter så mye i dag!

109 Nå, for å få tak i dette Livet, husk, Kristi Liv forblir hos Menigheten. Halleluja! Åh, om vi kunne forankre tankene våre der de neste ti minuttene! Kristus forlater ikke Menigheten. “Jeg vil være med dere alltid, til og med til verdens ende.” Det er mennesker som forlater Kristus, ikke Kristus som forlater mennesker. Mennesker forlater Det, ved sin vantro. De forlater Kristus, det er ikke Kristus som forlater mennesker.

110 Israel forlot vannstrømmen, det var ikke vannstrømmen som forlot Israel. Ser dere? For Bibelen sier tydelig at: “Klippen og vannet fulgte Israel.” Fulgte dem! Uansett hvor de dro, dro Den også.

111 Åh, jeg skulle gjerne, denne morgenen, hvis vi hadde tid, slå opp i det første kapittelet av Josva, hvor Han sa: “Hvert sted dere setter foten på, har Jeg gitt dere. Hvor enn du går, er Herren din Gud med deg. Frykt ikke noe menneske. Vær modig! Uansett hvor du tar et skritt, er Jeg der med deg, uansett hvor det er.” Gud gikk sammen med Josva!

112 Den samme Gud går med sin Menighet denne morgenen. La oss drikke fra denne Kilden der borte. Uansett hvor du tar et skritt, er det hvor Gud vil være rett hos deg, for å vanne inn og gi deg Liv. “Jeg vil alltid være med deg, til og med til tidens ende.” Kristus den samme i går, i dag og for evig. Guds lover.

113 Nå sier du: “Så, broder Branham, hvorfor gjør vi ikke de tingene vi burde da? Hvordan har det seg at våre gaver og ting i menigheten ikke kommer til modenhet, hvor det burde være? Hvordan har det seg at menigheten vår ikke hever seg til stedet den burde være?” Folket, i prøvelsens tid, faller fra slik Israel gjorde. De tror at Gud har forlatt dem.

114 Men husk, Klippen forlot aldri Israel. Israel forlot Klippen, de glemte at Klippen var med dem hele tiden. Den var akkurat der, gikk rett med dem til veis ende. “Den fulgte dem.” Den var ikke utenfor talerekkevidde. Den var ikke utenfor hørselsrekkevidde. Eller, den var ikke ute av synsrekkevidde.

115 Og det er ikke Kristus heller! Med Menigheten i dag er Han ikke ute av talerekkevidde. Noen av dere har falt fra og gjort det som er galt, og dere har mistet den gleden, og Vannet deres har tørket opp. Han er fortsatt på talerekkevidde med deg. Han følger deg. Han vet om hver eneste bevegelse du gjør og alt du gjør. Han lengter etter å høre deg kalle Ham på scenen.

116 Og denne store Pinsebevegelsen i dag, Gud venter på at dere skal kalle Ham på scenen. Dere er ikke ute av talerekkevidde med Ham. Selv om vi har gjort galt, og syndet og vendt Ham ryggen, og—og gjort ting vi ikke burde gjøre, men likevel er Han med oss. Kristus sa at Han ville være med oss.

117 Bibelen sier: “Vannet fulgte Israels barn.” Da de ble tørste, visste de at vannet var nær.

¹¹⁸ Nå, disse tingene er kontrollert av lover. Hele Guds system er satt opp av lover. Nå tar vi . . . La oss stoppe et øyeblikk.

¹¹⁹ La oss ta jorden. Den roterer, hver tjuefjerde time gjør den en fullstendig rotasjon, så perfekt, at . . . Vi har aldri vært i stand til, med all vår vitenskap, å lage en klokke som holder tiden perfekt. En gang i blant vil de beste klokkene de noensinne har laget, i løpet av et år legge til eller trekke fra mange minutter. Men jorden svikter aldri, for hun er der på sekundet. Det er så perfekt at forskerne i dag, astronomene, kan fortelle deg, at om tjue år fra nå eller femti år fra nå, på prikken, vil solen og månen passere hverandre. Når den roterer i sin tjuefiretimers omdreining, og den roterer i sin sesong rundt kretsløpet i en årstid, går den ikke glipp av et sekund. Halleluja! Det er perfekt, fordi det opererer i henhold til Guds lov.

¹²⁰ De vet nøyaktig når tidevannet vil gå ut, akkurat på minuttet, fordi de vet når månen går ned. Og Gud har satt alt i sin orden ved en lov. Og når månen går ned, går tidevannet bort med den. Når månen kommer opp, her kommer tidevannet sammen med den. Og de vet nøyaktig, ved tidsberegning, når månen vil gå ned. De kan sette det i en almanakk-kalender i mange år fremover, og fortelle deg, på minuttet, når tidevannet vil begynne å synke. Jada, fordi det er slik månen går ut, fordi den følger Guds lovs orden.

¹²¹ Jeg sto her om dagen ved Lake Michigan. Og jeg dro bort til Lake Superior, da jeg var på vei til Canada, den store innsjøen. Og jeg sto der, og jeg tenkte: "Hvor mange kilometer er det tvers over dette store vannet her?" Og så etter at jeg krysset Mich- . . . , eller Lake Superior, kom jeg inn i Michigan, nesten en like stor innsjø. Og dit, fra Lake Superior til Lake Michigan, fra Lake Michigan til Lake Ontario, og bare . . . og Huron og alle innsjøene tilsammen. Hvor mange milliarder ganger milliarder ganger milliarder, og utallige tønner med ferskvann, ligger i den innsjøen!

¹²² Og der borte i Nevada, og i Arizona, New Mexico, Øst-California, ligger det millioner av dekar med uttørket, brennende mark. Som er så fruktbar at hvis vannet noen gang ville komme på den marken, kunne denne nasjonen brødfø verden, uten noen sultne mennesker, og ha overskudd til å kaste i havet. Det er riktig! Millioner av hektar som ville produsere tonnevis ganger millioner av tonn med poteter og kål og bønner og—og salat, og reddiker og selleri, og agurker, og hva mer. Jorden ville produsere det, det—det bare lengter etter vannet.

¹²³ Og her er vannet *her* oppe, og her er bakken *her* nede. Nå kan vi se det, og vi vet at det ville gjort det, fordi vi kan teste vannet og se at det er friskt, og teste jorda og se at den er fruktbar. Nå, all ønsketekeningen vi kan gjøre vil aldri sette dem sammen. Men det finnes en lov, og den loven er tyngdekraft. Nå, hvis vi ville

arbeide i henhold til tyngdekraften, kunne vi vannet hver bit av det landet, ta vannet fra innsjøene og vanne det. Men vi må jobbe i henhold til tyngdekraftens lov. Vi kan ikke ønske det ut dit. Vi kan ikke skrike det ut dit. Vi kan ikke rope det ut dit. Vi må jobbe i henhold til tyngdekraftens lov for å få det dit. Gud setter alt i en lov.

124 Her, jeg tenkte, jeg vet ikke om jeg noen gang har fortalt dere dette eller ikke. Jeg var nede i Kentucky på ekornjakt, med broder Wood, for omtrent et år siden. Og vi . . . Det var litt knapt med ekorn, så vi dro bort til en kars hus for å finne ut om jakt. En mann hadde flere mål eiendom, og på denne eiendommen var det mye skog. Men broder Wood fortalte meg at: "Mannen er en hedning. Han er—han er en vantro." Så han sa at han kjente ham, så han . . . eller faren hans kjente ham, han ville gå bort og spørre om vi kunne få tillatelse til å gå på jakt.

125 Vi kjørte opp til huset til denne gentlemannen. Og han og en annen mann, begge i syttiårene, de satt under et epletre. Og herr Wood gikk inn til denne mannen, og han sa til ham: "Kan jeg jakte litt på stedet ditt?" Og han sa: "Vel," sa han, "greit." Han sa: "Hvem Wood er du? Er du gutten til Jim Wood?"

Han sa: "Det er jeg."

126 Han sa: "Vel, gamle Jim var ærlig, og så videre." Han sa: "Du kan jakte hvor som helst du vil på min eiendom. Jeg har *så mange* hundre mål her, bare ta for deg. Gå ned i dalsøkkene, hvor enn du vil. Bare føl deg som hjemme."

127 Jeg satte meg i bilen, fordi jeg trodde at predikanten og hedningen ikke ville gå bra sammen, hvis vi skulle be hedningen om en tjeneste.

128 Så etter en stund sa broder Wood: "Vel, nå, kan jeg ta pastoren min med meg? Jeg antar at det går greit om han blir med."

129 Og denne gamle mannen snudde seg med stokken sin og sa: "Wood, mener du å fortelle meg at du har sunket så lavt at du må ha en predikant med deg hvor enn du går?"

130 Og så, tenkte jeg, etter det, så burde jeg gå ut av bilen. Så jeg gikk ut av bilen og snakket med den gamle herremannen i noen få minutter. Og han fortalte meg raskt at han ikke hadde mye bruk for predikanter, fordi han trodde de snakket om noe de ikke visste noe om.

131 Han sa: "De bare breker om noe de ikke vet noe om. Vel," sa han, "når en mann snakker til meg, vil jeg at han skal vite hva han snakker om." Nå, det er sunn fornuft. Det er sunn fornuft. Han sa: "Nå, hvis en mann snakker til meg, vil jeg ikke at han skal snakke om *en eller annen*, antagelse som han ikke vet noe om. Jeg vil at han skal si noe som han vet hva han snakker

om.” Vel, jeg beundret det. Jeg respekterte det hos den gamle herremannen.

¹³² Og så sa jeg: “Vel, selvfølgelig, enhver mann har rett til sin egen mening.”

¹³³ Og han sa: “Det var en predikant som kom hit til dette landet for noen år siden, som hadde et møte i Acton.” Og han sa: “Denne predikanten, en kveld, som var en fremmed i landet, sa til en—en dame som satt i forsamlingen: ‘Du har et lommeørkle i lommen. Og du er fru *Den-og-den*. Og du har en syk søster på åsen her. Hun heter *Det-og-det*. Hun er døende, med kreft i magen.’ Og sa: ‘Ta dette lommeørkleet og legg det på søsteren din, og fortell henne: “SÅ SIER HERREN, hun skal ikke dø, men leve.”’”

¹³⁴ Han sa: “Den samme kvinnen var en venn av oss.” Og sa: “Vi tok denne kvinnen, dette lommeørkleet der oppe, eller, denne mannen, eh, personen . . .” Først sa han: “Denne kvinnen, min kone og jeg hadde vært der oppe den morgenen og hadde tatt, besøkt denne kvinnen. Og hun var så dårlig! Legene hadde gitt henne opp for lenge siden. Hun var så dårlig at vi måtte flytte henne i et laken, løfte henne opp for å legge henne på sengevarmeren, ta henne tilbake. Snu henne i lakenet, hun var så dårlig.” Han sa: “En kveld der borte kom det en lyd som om noen hadde dødd.”

¹³⁵ Det var Ben der borte, med det lommeørkleet, som tok det bort dit. Jeg tror det var deg, ikke sant, Ben? [Broder Ben Bryant sier: “Amen. Amen.”—Red.] Det var broder Ben der borte, som hentet det lommeørkleet, for han brakte kvinnen bort dit.

¹³⁶ Og sa: “Neste morgen spiste hun stekt eplepai.” Og sa: “Hun gjør ikke bare sitt eget arbeid, men hun gjør naboens arbeid. Hun var så frisk!” Han sa: “Nå, jeg har ofte lurt på. Hvis jeg noen gang så den predikanten igjen, han visste hva han snakket om,” sa: “Jeg—jeg vil gjerne snakke med ham.”

¹³⁷ Broder Wood så bort på meg, og jeg så bort på ham. Sto der, skitten og svett og møkkete, hadde campet i skogen, og—og ekornblod over hele oss. Og så sa jeg: “Vel,” sa jeg, “er . . . Du mener at du kunne snakke med denne karen, og han ville fortelle deg hvordan han gjorde det?”

Han sa: “Ja, sir, det er det jeg mener.”

Jeg sa: “Vel, det er—det er en god ting.”

¹³⁸ Jeg spiste et av eplene hans. Små veps gikk på dem der, vet dere, på høsten, i august. Så jeg hadde dette lille eplet, og jeg hadde spist på det. Og jeg sa: “Det er et veldig godt eple.” Jeg sa: “Hvor lenge har det treet stått der?”

¹³⁹ “Åh,” sa han, “Jeg plantet det treet der for tretti eller førti år siden, eller noe.”

¹⁴⁰ “Ja, sir.” Jeg sa: “Jeg vil bare stille deg et spørsmål.” Jeg sa: “Hvordan i all verden . . . Jeg ser de eplene har falt av det

treet, og bladene faller av, og her er det bare midt i august.” Og jeg sa: “Vi har ikke engang hatt en kuldeperiode, vi har ikke engang hatt frost eller noe, og likevel faller bladene av det treet. Hvorfor det?”

Han sa: “Sevjen har forlatt treet.”

“Åh,” sa jeg, “hvor gikk den hen?”

Han sa: “Ned i røttene.”

Og jeg sa: “Hvor lenge blir den der nede?”

Han sa: “Til våren.”

¹⁴¹ Og jeg sa: “Så kommer den opp igjen, og gir deg nye blader som skygge, nye epler å spise.”

Han sa: “Det er riktig. Helt riktig.”

¹⁴² Jeg sa: “Vel, jeg vil spørre deg om noe, sir. Du snakker om disse karene som ikke vet hva de snakker om.” Jeg sa: “Kan du forklare meg hvilken intelligens som får den sevjen til å forlate det treet? Hvis den hadde blitt der gjennom vinteren, ville treet dø. Du ville drepe treet. Kimen til livet er i den sevjen.” Så jeg sa: “Det ville drepe treet. Hvilken intelligens får den sevjen til å gå ut av det treet, ned i røttene, og forbli der til våren, og så komme opp igjen og bringe frem flere epler?” Jeg sa: “Fyll vann i en bøtte og sett den på en stubbe, og se om den i august går ned til bunnen av stubben og kommer opp igjen om våren. Skjønner?” Jeg sa: “Det finnes en lov, det finnes en naturlov. En Intelligens satte denne loven i funksjon. Ikke bare det, men den samme Intelligensen må få den loven til å virke, som sender den ned i roten av treet, og kommer tilbake.”

Han sa: “Det har jeg aldri tenkt på.”

¹⁴³ Jeg sa: “Kan du . . . Hvis du noen gang kan finne ut av den Intelligensen som får den sevjen til å gå fra treet grener, ned i røttene og komme tilbake, er det den samme Intelligensen som fortalte meg der borte den kvelden: ‘Gå og legg det lommestørkleet på kvinnen.’”

Han sa: “Og du er den predikanten?”

Jeg sa: “Ja, sir, det stemmer.”

¹⁴⁴ I fjor var jeg der borte (han har gått bort), og da enken hans satt på verandaen og skrellet epler fra det samme treet. Broder . . . Først skulle de jage oss bort, de visste ikke hvem vi var. Og jeg gikk og fortalte henne om det, at vi hadde tillatelse fra ham. Og fortalte om det, sa: “Han avla en full bekjennelse av Kristus før han døde.”

¹⁴⁵ Du skjønner, hva får det treet, hvilken Intelligens sender den ned? Det er en lov. Det er en lov som Gud har satt i funksjon. Og den loven er Guds lov som vil ta seg av gjenstanden. Amen.

¹⁴⁶ Du vet, jeg bryr meg ikke om hvor mye du gråter og sier—sier nå: “Det kommer ikke til, solen kommer ikke til å skinne

mer denne sommeren.” Den vil skinne uansett. Hvor mye du sier: “Jeg—jeg—jeg vil ikke la natta komme.” Den kommer uansett. Fordi denne tingen vi lever av, kalt jorden, er kontrollert av en Guds lov.

¹⁴⁷ Nå, brødre og søstre, jeg vil spørre dere om noe. Så, hvis vi blir født på ny av Guds Ånd . . . Gud har ikke små svake deler og store sterke deler, Han er helt og holdent Gud! Og hvis du hadde nok av Gud i deg, om Det så vidt var en skygge, er det nok kraft til å lage en ny jord. Det er nok kraft til å lage en ny måne og et nytt system. Det er Gud, og det er sterkt! Og akkurat nå har hver troende her inne Ewig Liv, som er Guds Ånd i deg; nok Kraft som vil reise opp de døde, som vil helbrede de syke, som vil sette kloder i stand. Men du, den er kontrollert av en lov, den Ånden som er i deg. Dere er Guds sønner og døtre. Den samme Ånden som du har i deg vil reise deg opp på oppstandelsens dag.

¹⁴⁸ Jesus, da Han var her på jorden, da Han døde, steg sjelen Hans ned til helvete, “Og forkynte for åndene som var i fangenskap, sjelene i fangenskap, som ikke omvendte seg under Noas langmodighet.” Kroppen hans gikk i graven. Men før Han døde, overga Han Sin Ånd i Guds hender. Hans Ånd gikk til Gud, Hans sjel dro til helvete, og Hans kropp gikk til graven. Og Jesus ble utestengt fra oppstandelse inntil Skriften kunne bli oppfylt. Han kunne ikke komme tilbake, for Han måtte bli i graven i tre dager og netter. Men da hele Skriften var oppfylt, ble denne sperren tatt bort; Hans Ånd steg ned til Hans sjel, Hans sjel til Hans kropp, og Han sto opp igjen.

¹⁴⁹ Og når vi dør, vil våre sjeler gå under Guds alter; hvor jeg var privilegert å se, for noen morgener siden, som dere vet, i visjonen, hvor Bibelen taler om: “Våre ånder vil gå til Gud Som gir den, og våre kroppar skal vende tilbake til jordens støv.” Men en dag, når Skriften er oppfylt, vil våre ånder bli frigjort fra Gud, vil plukke opp sjelen og sjelen til kroppen. Og Kraften som vil reise oss opp, er i oss akkurat nå! Vi er nå i Himmelske steder. Vi er nå i oppstandelsens Kraft.

¹⁵⁰ Hvis det ikke var en lov om det, ville Guds sønner og døtre skape seg en verden her ute og leve et tilbaketrukket liv på den. Du har Kraften i deg til å gjøre det. Hvis du har en skygge av Guds Kraft i deg, har du Kraft til å gjøre det. Gud er allmechtig. Ser dere hva jeg mener? Kraften som er i deg vil lage, du kan tale en verden til eksistens og dra dit og bo på den. Halleluja! Der har du det.

¹⁵¹ Det Kraften som er i Menigheten nå, men den er kontrollert av en lov. Og den loven handler ikke om å “holde en haug med bud.” Det er en troslov. Jesus sa: “Alt er mulig for dem som tror.” Og hvis du kan tro det, hva enn Gud vil lede din sjel til å tro, det er ditt. Hvert sted du setter fotsålene dine på, Gud gir deg det ved tro. Amen! Det er ditt, du eier det, hvis du kan finne nøkkelen til

denne troens lov som åpner det for deg. Ser dere hva jeg mener? Den Kraften styres av . . . Hvis du er en Guds sønn, du er en Guds datter, vil den aldri forlate deg. Den er med deg hele tiden. Men din tro kommer vekk fra Den, men den er fortsatt der. Halleluja!

¹⁵² Når du er frelst, gir Gud deg tro til å reise deg fra jordens møkk. Din tro overvinner verdens ting. Hva er din tro? Din tro på den gjerningen som Gud har gjort i deg, for å gjøre deg til en Guds sønn. Du slutter å lyve, du slutter å stjele, du slutter å drikke, fordi din tro hever deg over det. Amen. Hvis du ikke gjør det, har du ingen tro. "Og ved tro er dere frelst, og det ved nåde."

¹⁵³ Så mye av din tro som kan bli utløst, det er hvor mye Kraft du kan få, for i deg bor Kraften til å lage Himmel og jord. Gud bor i dere, og dere er Guds sønner og døtre. Amen! Der har du det. Men det er din tro. Jesus sa: "I henhold til din tro, la det skje deg. Hvis du kan tro, er alle ting mulig. Sannelig, Jeg sier dere, hvis dere sier til dette fjellet: 'Flytt deg,' og ikke tviler, men tror på det dere har sagt!"

¹⁵⁴ Hva slags mennesker burde vi da være, som har tro på denne store gjenløsende Kristus som bor i oss, denne slätte Klippen som aldri forlater Menigheten? "Jeg er med dere alltid, til verdens ende," den stadige Tilstedeværelsen av den store strømmen av frelse og Kraft som strømmet ut fra Golgata inn i Menigheten, den levende Guds alltid-Tilstedeværelse, den store strømmende, slätte Klippen som følger oss på vår reise.

¹⁵⁵ Israel mistet troen. De gikk av stien. De begynte å begjære kjøttgrytene. Hvis de hadde holdt seg i troen og trodd at Gud ville føre dem til landet, ville det ikke vært noe til hinder for dem. De hadde allerede åpnet hav, de hadde slått sine fiender med plager, de hadde korsfestet sine fiender bak seg og hadde gått inn i landet, og kunne fortsatt ikke ha tro til å gå videre til løftet.

¹⁵⁶ Josva og Kaleb hadde den troen! De sa: "Vi er mer enn i stand til å erobre alt som vil komme i vår vei."

¹⁵⁷ Det er problemet med menigheten. Vi kan overvinne enhver sykdom. Vi har Kraften i oss. Vi er Guds sønner og døtre, ingenting kan stå i vår vei. Det eneste, Han ønsker å finne noen som vil tro det, som vil tro det Gud allerede har gjort for deg. Ikke at vi *vil* bli; vi er nå! Og Åndens evig levende Nærvær er med oss. Amen! Der har du det.

¹⁵⁸ Det var det jeg mente da jeg snakket om emnet i morges: *Det alltid-tilstedeværende Vannet fra Klippen*. Det alltid-tilstedeværende Vannet fra Klippen er her akkurat nå, det alltid-tilstedeværende Vannet fra den slätte Klippen på Golgata. Da Den Hellige Ånd kom ut fra Ham på Golgata, som kom tilbake til Menigheten på Pinsedagen, den samme Hellige Ånd er til stede denne morgen. Og Den har gitt oss et løfte!

159 Det er grunnen til at jeg gikk ut til syke mennesker, da Han ga meg i oppdrag der borte, jeg tror det; Gud sa det! Det er slik visjoner skjer; Gud lovet det! Gud kan ikke lyve.

160 Tro det! Du må tro det. Må være Noe der, åpne det spjeldet, åpne den tingen for å slippe deg inn i det. Det vi trenger i dag er ikke å be om mer Kraft. Du har nok Kraft til å lage en ny jord. Det du trenger er tro for å bruke den Kraften. Det du trenger er å kontrollere det livet, og leve et så gudfryktig liv, at når du spør Gud om noe, vet du det! Vi har tillit til Gud, vedrørende det. Vi vet at hvis vi holder Hans bud, vil Han ikke holde tilbake noe godt fra oss, hvis vi går med Ham. Gud går med oss. Åh du!

161 De hadde bare én ting å gjøre. De hadde bare én ting å gjøre, det var å holde seg på stø kurs. Ikke gå seg bort *her*, og gå seg bort *der*; men holde stø kurs! Menigheten har bare én ting å gjøre, holde stø kurs! De hadde en Ildstøtte, som de hadde, for å holde seg på kurs ved å følge den Ildstøtten. Det var det som ledet dem. Objektet deres, som de kunne se, var den Ildstøtten. De så Den virke gjennom Moses, og de visste at han var lederen.

162 I dag har vi Ordet. Vi følger Ordet. Og vi ser Ordet virke i de troende, og vi vet da at det er slik. Gud virker sammen med oss og stadfester Ordet med tegn som følger! Vi holder oss til Ordet. Ordet produserer resultatene.

163 De holdt seg til Moses. Fordi, Ildstøtten, Moses fulgte Den. Og de fulgte etter. Da de begynte å vende seg mot Moses og knurret mot Gud og mot Moses, begynte de å gå seg bort, til den ene og andre siden. Problemer kom inn. Klart det.

164 Vi holder oss til Ordet, og Ordet produserer tegn. Jesus sa: "Disse tegnene skal følge dem som tror Ordet." Ser du, det holder seg til . . . Dere holder dere til Ordet, Ordet produserer tegnene. Men Moses, hva gjorde han?

165 De gikk seg bort, og hva gjorde de? De gikk seg bort fra stien, og de mistet vannforsyningen sin.

166 Jeg tror det er det Menigheten har gjort i dag. Den har gått seg bort fra Skriftens vei. De har gått over til ismer. De har begynt på små ting som de ikke burde gjøre. De innførte ting. De innførte ting som den apostoliske trosbekjennelsen. Hvor finner du den i Bibelen? De innførte katekismer som de leser. De innførte kirkesamfunn i stedet for en opplevelse. De innførte håndhilsen i stedet for en gjenfødt opplevelse. De innførte overøsing i stedet for vanndåp. De innførte en ond form: "Fader, Sønn og Hellig Ånd", når det ikke står noe slikt i Bibelen. Bibelen sier: "I Jesu Kristi Navn!" Det er bare én ting å gjøre hvis du vil ha det samme Vannet, kom tilbake til stien igjen. Kom tilbake på . . . Han har ikke dratt; Han er her fortsatt. Dere tar trosbekjennelser i stedet for Kristus. Dere går dere bort i raserianfall.

167 En sier: "Vel, jeg er metodist."

Den andre sier: “Jeg er baptist.”

Det viser bare at du ikke er kristen det. Vi er Kristi! Vi tilhører Ham.

Du sier: “Vel, hvis jeg er baptist?”

Hvis det er alt du er, så tilhører du ikke Kristus, du er en baptist.

Du sier: “Vel, jeg er pinsevenn.”

Hvis du bare er pinsevenn gjennom et kirkesamfunn, er det alt du er.

¹⁶⁸ Men hvis du har pinseopplevelsen! Og pinse-Ordet vil bringe frem en pinseopplevelse! Følg det samme som disiplene gjorde, bli der oppe til du er fylt med Den Hellige Ånd.

¹⁶⁹ Og så, hvis du havner i motsetning til Ordet, hvis ånden i deg går i strid med det Ordet sier, så er det ikke Den Hellige Ånd. Det er djevelen som etterligner Den Hellige Ånd. Ser dere hvor vi havnet der? Åh, noen av oss talte i tunger, vi ropte og holdt på og slike ting, og fornektet alle disse andre tingene. Vi tillot alt som ikke stod i Skriften å komme inn i menigheten. Hvor har vi kommet hen i dag? Vi er tilbake til en ny ørken, uttørket organisasjon. Vi organiserte oss og mistet Vannet vårt. Det var akkurat det Pinsen gjorde. Da den begynte å organisere seg, begynte den å bryte opp fellesskapet, og sa: “Vel nå, vi vil ikke assosiere oss, hvis denne fyren tror *det*.”

¹⁷⁰ Gå videre, bli hos ham til han kommer til Sannhetens Ord, kunnskapen om Sannheten. Uansett hva det er, la det fare, uansett. Bare fortsett, vær som brødre.

¹⁷¹ Men åh, vi måtte organisere oss og si: “Vel, fordi du ikke er Enhet, fordi du ikke er Toenighet, eller Treenighet, eller som *dette*, vil vi ikke ha noe fellesskap med deg.” Så når vi gjør det, hva gjør vi? Vi bringer oss rett tilbake til en ørken igjen. Det er riktig!

¹⁷² Men husk, da Israel vandret bort fra stien, kursen mot det lovede land, forlot Klippen dem aldri; Den ble værende der, det samme gjorde vannet. Det samme gjør Den Hellige Ånd, blir værende der. Vi trenger ikke å vandre tilbake.

¹⁷³ Nå, her lærer Gud oss en veldig ting. Gud lærer oss her en lekse. Kristus ble slått én gang, og ga oss en pinseopplevelse, én gang for alle. Nå, da den Klippen ble slått, trengte Den ikke å bli slått igjen. Den ble bare slått én gang.

¹⁷⁴ Moses gjorde en feil ved å slå Den for andre gang, og viste svakheten i sin tro på Forsoningen. Men da Kristus ble slått én gang, vet vi at Han ikke trenger å bli slått igjen. Vel, hva gjorde Moses? Moses satte opp noe nytt, prøvde å lage en ny ting.

¹⁷⁵ Og det er det våre geistlige menn har gjort i dag. De har prøvd å lage noe nytt. “Vi vil gjøre oss selv til Assemblies of God. Vi

vil gjøre oss selv til Guds pinsemenighet. Vi vil gjøre oss selv til General Council. Vi vil gjøre oss selv til *dette, det* eller *det andre*.” Det var ikke det Gud gjorde. Det var ikke Hans idé.

¹⁷⁶ Kristus ble slått én gang. Det er den originale opplevelsen. Det er den originale måten. På Pinsedagen sa Peter: “Omvend dere, hver og en av dere, og bli døpt i Jesu Kristi Navn.”

¹⁷⁷ “Vi overøser i navnet til ‘Fader, Sønn, Hellig Ånd’, fremfører alle slags trosbekjennelser og alt annet om Det.” Når vi går bort fra Ordet, er det ikke rart at vi ikke kan komme noen vei. Skjønner?

¹⁷⁸ Gud lærer oss en lekse. Moses skulle ikke si: “Nå starter vi noe nytt her nå, og vi vil organisere oss, og vi vil danne Den katolske kirke.” Det var det første de gjorde. Nei, så etter en stund: “Vel, vi starter noe nytt ut fra det, vi vil danne Den lutherske.” Så kommer anglikanerene, og så baptistene, og hva mer, og campbellittene, og Kristi menighet, og antikrist og alle andre ting. Ser du, de satte alle i gang, den ene etter den andre, den ene etter den andre, og lagde kirkesamfunn og organisasjoner. Det var ikke det. Ser du der hva de gjør? De slår Klippen igjen for å starte noe nytt. Vi trenger ikke en ny doktrine.

¹⁷⁹ Hver mann i Bibelen ble døpt i Jesu Kristi Navn. Hver mann i Bibelen som fikk Den Hellige Ånd, kom Guds vei, nøyaktig slik Gud fremførte at det skulle være. De gjorde den samme tingen. De hadde samme opplevelse. De samme tegnene fulgte dem. De samme gjerningene fulgte dem. Hvorfor? De levde ved Klippen. De fikk det samme Vannet.

¹⁸⁰ Og i dag er grunnen til at vi har så mange trosbekjennelser og kirkesamfunn fordi vi starter noe nytt. Vi trenger ikke noe nytt. Gå tilbake!

¹⁸¹ Det var ikke meningen at Moses skulle slå klippen igjen og starte noe nytt. Han skulle snakke til dem om den opprinnelige Klippen. Åh, jeg håper dere får tak i det! Moses skulle snakke om den opprinnelige, slåtte Klippen; ikke prøve å slå Den igjen, ikke prøve å starte en ny ting, men å tale til den gamle Tingen!

¹⁸² Gud hjelpe meg! Hvis jeg dør som en fattig, på talerstolen, vil jeg snakke om den opprinnelige Klippen! Jeg vil snakke om den opprinnelige opplevelsen. Jeg vil snakke om de opprinnelige Skriftene som ga dem dåpen i Den Hellige Ånd, “Omvend dere, alle sammen, og la dere døpe i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og dere skal få den Hellige Ånds gave.” Den evige Tilstedeværelsen av det strømmende Vannet fra Klippen er fortsatt med oss. Den vil bringe frem det samme. Den vil bringe frem visjoner. Den vil bringe frem helbredelser. Den vil bringe frem profetier. Den vil bringe frem alt de gjorde.

¹⁸³ Da Israel kom på linje med Skriften igjen og kom seg tilbake på veien, dro de videre til det lovede land. Men det tok dem førti år.

184 Pinsen har i rundt førti eller femti år vandret rundt i ødemarken. Kom tilbake til Klippen! Den er innen synsvidde. Her er det, skrevet rett her i Ordet. Den Hellige Ånd er her og utfører det samme Han alltid har gjort, så Vannets evige Tilstedeværelse er her. Bare kom tilbake til Det, kom tilbake til det første, originalen. Hvordan var det i originalen?

185 “Vel, de håndhilste på predikanten”? Ikke noe slikt. “De ble døpt i navnet til ‘Fader, Sønn, Hellig Ånd’”? Det er ikke noe slikt. Det er ingen personer i Bibelen, hvor som helst eller utenfor, tre hundre år utenfor Bibelen, som noen gang ble døpt i navnet til “Fader, Sønn, Hellig Ånd”. Det er en katolsk trosbekjennelse, ikke en Bibelsk lære. Skjønner?

186 De hadde Den Hellige Ånd. Disse tegnene fulgte dem som trodde. Det vil gjøre det igjen i dag. Den Klippen er like levende som Den noen gang har vært, den slåtte Klippen!

187 La oss ikke si: “Vel, kom nå hit og bli med i vår pinsemenighet, kom inn i våre pinsevennkretser.” “Nei, kom hit og slutt deg til baptistene, eller metodistene, eller presbyterianerne eller katolikkene.” Hva er det? Det er å slå Klippen på nytt, prøve å starte noe nytt.

188 Fortell dem: “Omvend dere og bli døpt i Jesu Kristi Navn,” til forlatelse for deres synder, “og disse tegnene skal følge dem som tror”. Nå er du tilbake på veien, tilbake til det samme Vannet. Det samme Vannet vil gi de samme forfriskningene. Det vil gi den samme plagen på kroppen. Det vil gi den samme rensende kraften. Det vil gi den samme helbredende kraften. Det vil gjøre det samme Det gjorde da, hvis vi bare vil komme tilbake til den samme Ånden.

189 Livet i en vinranke vil bringe frem druer. Hvis det gjorde det i fjor, vil det bringe det samme i år. Det er en Guds lov. Guds lov er at hvis dette er en vinranke, la den være i fred og den vil produsere druer. Du kan krysse den med noe annet, men la den være i fred, og den vil komme rett tilbake til de samme druene igjen.

190 Så vi har krysset menigheten med pentekostalisme, med baptistisme, med metodistisme, med presbyterianisme, med—med anglikanisme, og alle andre slags ismer. Hvorfor lar dere det ikke være? Kom tilbake til Vintreet, det vil komme tilbake til den samme Kraften. Amen! Amen! Jeg liker det.

191 “Starte noe nytt.” Det samme som vi har gjort. Ikke prøv å vise vår autoritet. “Doktor *Den-og-den* er grunnleggeren av den store *Den-og-den*-kirken til *den-og-den-og-den*.” Det var ikke det.

192 Det var det Moses sa: “Jeg skal vise dem hva jeg kan gjøre. Jeg vil få det frem uansett!” Han slo Den, det kom ikke. Han ropte igjen: “Vis hva jeg kan gjøre!” Gud lot han betale for det.

193 Tror du ikke at hvis du “bare holder fast i et eller annet kirkesamfunn”. Gud vil la deg betale for det. Det er helt riktig. Du må komme tilbake til den originalen. Kom tilbake.

194 Bare tal til folket. (Ikke fortell dem: “Kom og bli med i menigheten vår. Kom og si vår trosbekjennelse.”) “Kom tilbake og omvend deg og bli døpt i Jesu Kristi Navn, til forlatelse for dine synder; og du skal motta Den Hellige Ånds gave, hvis ditt hjerte er rett. Og disse tegnene vil følge de troende. En gruppe troende, disse tegnene vil følge dem.” Hvorfor det? Klippen, den slåtte Klippen og Hans Livets Vann strømmer rett ut, produserer det samme som Han gjorde før der. Det kan bare ikke noe annet. Åh ja.

195 Vi ønsker å vise oss frem og si: “Vi er metodister og baptister.”

196 Bare tal til Klippen, Han er alltid Tilstedeværende. Ikke prøv å melde deg inn i Det. Jeg hadde “meldt meg inn” her nede. Ikke prøv å melde deg inn i Det. Du kan ikke melde deg inn i Dette, det er én ting som er sikkert. Du kan melde deg inn hos metodistene, du kan melde deg inn hos baptistene, du kan melde deg inn hos pinsevennene, du kan melde deg inn hos anglikanerne, men du kan ikke melde deg inn i Dette. Nei. Du må bli fylt med Dette. Ikke meld deg inn i Det; bare bli fylt med Det. Det er alt. Hva er det fylt med? Fylt med Kraft, fylt med Ånden, fylt med Liv, fylt med glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, Den Hellige Ånds Kraft i livet ditt, for det evige Nærvær er der. Husk det.

Jeg må avslutte fordi det begynner å bli sent.

197 Men husk, den Klippen forlot dem aldri. Den forlot dem aldri. Og Kristus vil aldri forlate oss; Kristus sa: “Jeg vil være med dere alltid, til og med til verdens ende.” Er det riktig? Og den Klippen var med dem hele veien fra Horeb til Nebo. Det gjorde Den. Ned til Jordan, Den var fortsatt der. Åh Gud, jeg vil se Den ved Jordan!

198 Moses, da han var ved Jordan, var Klippen med ham hele veien gjennom. Og han sto der oppe og så ned på en—en gjeng med mennesker som hadde falt fra og gått bort fra Gud. Hjertet hans lengtet etter dem. Og han så utover Jordan. Der var han ved Jordan. Det åndelige Jordan er hva jeg snakker om. Og der stod han der, døden var i ferd med å snike seg innpå ham. Men han så, og liggende der ved siden av ham, der lå Klippen. Han steg bare opp på Klippen, og Englene kom og tok ham med.

199 “Jeg vil aldri forlate dere eller svikte dere.” Uansett hvor vanskelig tidene blir, hvor gamle vi blir, hva slags død vi dør, husk, Klippen vil være der ved Jordan. Den vil aldri forlate eller aldri svikte. Bare husk det. Det alltid-Tilstedeværende Vannet fra Klippen vil være med oss alle gjennom livet, og til og med ved Jordan.

200 La oss bøye våre hoder. [En broder gir en formaning—red.]

²⁰¹ Mens den Ånden beveger Seg blant oss, Guds Ånd beveger Seg blant oss, er det noen her denne morgenen som ikke kjenner Kristus, og du er—du er ikke nær denne Klippen, ikke på talefot med Den denne morgenen? Men du vet at Den er tilstede. Se Den virke overalt, se Ham bevege Seg rundt, se Den bevege seg over folket. Det er Vannets evige Tilstedeværelse. Det er frelse. Det er Ånden som fyller deres beger dit hen at de ikke lenger kan tie stille, noe må komme frem. Og om du ikke kjenner Ham, vil du løfte hånden din og si: “Be for meg, broder Branham. Jeg ønsker nå å kjenne Ham. Og jeg ønsker å snakke med Ham, og jeg ønsker å kjenne Ham som fyllden av Hans Ånd. Jeg ønsker å vite at Han er rett ved min side, hele tiden. Jeg tror Han er det. Men jeg ønsker å være på talefot. Og jeg er tørst, og jeg hungre etter Gud. Jeg ønsker å kjenne Ham bedre”?

²⁰² Gud velsigne deg, sir. Og Gud velsigne deg, sir. Og du, broder. Du, ja, helt bakerst. Her nede, frue, ja. Ja, frue. Vi ser hendene deres, og Gud ser dem. Gud velsigne deg, unge mann. Gud velsigne deg. Og du, frue. Amen. Gud velsigne deg. Velsigne deg, søster. Noen andre nå, i det stille øyeblikket. Gud velsigne deg, helt bak der, unge mann.

²⁰³ Tenk på det. Tenk på det, den evige Tilstedeværelsen av Vannet fra Klippen, den samme Ånden; som Han ropte ut der på dommens dag for Ham, da Han tok vår dom. Og Guds vredes stav slo Ham, og dine synder var svøpt rundt den staven, og slo Ham, og Hans Blod og vann rant ut fra Ham. Han sa: “Får, i Dine hender overgir Jeg Min Ånd.” Og på Pinsedagen kom Den for å gå med oss gjennom reisen. Og Den er så nærme nå.

²⁰⁴ Vil du ikke si: “Jeg har vandret langt hjemmefra, Herre, jeg kommer hjem”? Mens vi synger dette, hvis du ønsker å gå frem til alteret og gjøre en gjeninnvielse, også, av din sjel, til Kristus? Amen.

Jeg har vandret langt bort fra Gud, (Utenfor stien.)

Nå kommer jeg hjem;

Veien til (Vantro, skjønner dere.) har jeg gått for lenge på,

Herre, jeg kommer hjem.

Kommer hjem, kommer hjem,

Vil aldri mer streife rundt;

Åpne vidt Dine kjærlige armer,

Nå, Herre, kommer jeg hjem.

²⁰⁵ [Broder Branham nynner *Herre, jeg kommer hjem*—Red.]

²⁰⁶ Tre små gutter går rett ut, veldig fort, med tårer i øynene, kneler ned ved siden av alteret. Selvfølgelig er de tilgitt. De ble tilgitt før de i det hele tatt forlot stolene sine, da deres lille sinn hadde tatt sin beslutning. De kom bare frem og knelte ned her, for å la folket få vite det, hvems side de er på, denne morgen.

207 Jeg vil tro at det ville være noen eldre mennesker som ønsker gjøre dette, som bare ønsker å knele ned og si: “Herre, jeg—jeg har vandret langt bort fra stien. Jeg har hatt så mye tvil, og noen ganger vandret jeg ut og havnet i synd. Nå ønsker jeg—jeg å komme tilbake før det er for sent. Gud, jeg—jeg ønsker å komme. Jeg har bare veldig lyst til å komme og knele ned.” Amen.

208 Nå, Arthur Beam sine tre små jenter, omtrent like store, de kom opp hit, knelte ned.

209 Nå kommer det frem en liten jente som nettopp har fått en ny lillebror hjemme. Her om dagen satt jeg bare; Fru Wood kom bort og fortalte meg, sa at denne søsteren skulle til sykehuset for å få en baby. Den Hellige Ånd sa: “Fortell dem at det blir en gutt.” Da den ble født, var det en liten gutt.

210 Ser ut til å være barna denne morgenen, de små guttene som kommer ut fra søster Arnolds lille klasse og innvier livene sine. Hele alteret, til høyre for meg, er fullt av små barn.

211 Det ville vært fint om vi ville synge en salme, alteret, for resten av folket, de voksne.

Nå, Herre, kommer jeg hjem.

Kommer hjem . . . (. . . ? . . .)

Vil aldri mer streife omkring;

Åpne vidt Dine kjærlige armer,

Nå, Herre, kommer jeg hjem.

212 La oss bøye hodene våre bare et øyeblikk, i bønn, for disse små barna.

213 Himmelske Far, hvis det er et komme i morgen, hvis Jesus drøyer i ti eller femten år til, vil dette være guttene og jentene som vil bringe dette Budskapet videre til de andre generasjonene som skal komme. Ingen tvil i mitt sinn, Herre, at de i resten av sine livs dager vil huske da de kom frem til dette alteret. Og de er små juveler, Herre. Deres unge og ømme, små hjerter blir fordømt denne morgenen. Har ikke engang hørt hele Budskapet; kom nettopp ut av rommet, etter å ha hørt vår søster Arnold snakke; kom frem rundt alteret her, og ga sine små liv til Deg.

214 Nå, Far, jeg har akkurat blitt ferdig med å snakke om at i oss bor Den Hellige Ånd. Og denne Hellige Ånd, tro med denne Ånden utretter alle ting. Og jeg tror at akkurat i denne stund tilgir Du hver synd de har begått. Og jeg ber Deg, med all den troen som er i mitt hjerte, at Du vil bevare deres små liv ned gjennom veien. Måtte de aldri avvike fra Veien.

215 Dette er virkelig en underlig ting. Ånden sa i morges at vi ville “se noe underlig.” Gud, hvis Du har sluttet å forholde deg til de andre, ta små barn. Hvorfor var det denne morgenen, under alterkallet, ikke én voksen, men hele gruppen av små barn som kom frem. Likevel, det var et stort Budskap som var vanskelig å forstå, selv for voksne, men barna grep Ånden i

Det. Vi takker Deg for dem, Far. Jeg gir dem til Deg, som Din tjener, som trofeene fra dette møtet; for å huske at den evige Tilstedeværelsen av Livets Vann vil flyte med dem så lenge de lever. Måtte de ha tro nå på akkurat det som skjer, den Gud som dro dem fra stolen og sendte dem frem hit, måtte de ha tro på den Gud i resten av sine livs dager. Måtte deres små ånder bringes til Deg den dagen de dør; brakt tilbake til kroppen deres på oppstandelsens dag. De er Dine, Far. Vi gir dem til Deg gjennom Jesu Navn.

²¹⁶ Mens vi har våre hoder bøyd. Jeg vil spørre alle disse små barna ved alteret, som tror at Jesus er deres Frelser og Den Som fortalte dere, der bak i forsamlingen, at dere skulle komme frem hit og knele ned rundt dette alteret. Tror dere at Jesus elsker dere og tilgir synden deres? Jeg vil at dere alle skal reise dere opp og se tilbake her på forsamlingen. Dette, det er måten du kan fortelle folket at du tror at Jesus frelser deg. Reis dere, det stemmer, og se rett tilbake mot forsamlingen. Alle dere små gutter og jenter som elsker Jesus, reis dere og se tilbake mot forsamlingen der, hver og en av dere.

²¹⁷ Hva med dere små jenter her i front? Tror dere? Elsker dere Jesus? Disse små jentene her, elsker dere Jesus av hele deres hjerte? Gjør dere? Elsker dere Ham? Elsker du Ham, kjære? Stå her oppe, la folket få vite at dere elsker Jesus. Gud velsigne dere.

²¹⁸ La oss nå snu oss i *denne* retningen og syng for disse menneskene før vi drar, "Jesus elsker meg! Dette vet jeg, Bibelen forteller meg det." Skjønner? La oss bare rekke opp hendene mens vi synger den nå. Greit, la oss syng den.

Jesus elsker meg! Dette vet jeg,
For Bibelen forteller meg det;
De små tilhører Ham,
De er svake . . .

²¹⁹ Nå, løft opp deres hender . . .? . . . Alle sammen:

Ja, Jesus elsker meg,
Ja, Jesus elsker meg,
Ja, Jesus elsker meg,
Bibelen forteller meg det.

²²⁰ Nå gjentar dere alle etter meg: Jeg tror Jesus Kristus er Guds Sønn. I dag tar jeg imot Ham som min personlige Frelser. Fra denne dag, og heretter, vil jeg elske Ham og tjene Ham. Amen.

²²¹ [Broder Ben Bryant sier: "Broder Branham, jeg har fire barn på hjertet nå. Vil du være så snill å be for dem?"—Red.] Ja, broder Ben.

²²² Vår Himmelske Far, denne mannen ser at andre små barn kommer til Kristus, og han roper ut, som en far, for sine egne små. Og Ånden som førte disse små til alteret, måtte den samme

Ånd frelse hans barn, Herre. Gi det. Vi gir dem til Deg, Far, i Jesu Kristi Navn.

²²³ Nå når dere små barn går tilbake til plassene deres, vil jeg at alle langs den raden håndhilser på disse små barna, eller klapper dem på skulderen når de går tilbake. Gå tilbake til plassene deres, *denne* veien. Og la alle bortover der bare klappe de små barna på skulderen. Og vi elsker dere av hele vårt hjerte. Dere er lemmer av Kristi legeme, like mye i Det som resten av oss.

Vi marsjerer til Sion,
Vakre, vakre Sion;
Vi marsjerer oppover mot Sion,
Den vakre Guds By.

Kom, vi som elsker Herren,
Og la vår glede bli kjent,
Bli med i sangen med skjønn harmoni,
Bli med i sangen med skjønn harmoni,
Og omslutt Tronen slik,
Og slik omslutt . . .

Det er kjempefin sang! La oss rekke opp hendene nå.

Vi marsjerer til Sion,
Vakre, vakre Sion;
Vi marsjerer oppover mot Sion,
Den vakre Guds By.

La oss bare håndhilse på hverandre mens vi synger nå.

Vi marsjerer til Sion,
Vakre, vakre Sion;
Vi marsjerer oppover mot Sion,
Den vakre Guds By.

²²⁴ La oss nå stå med bøyde hoder mens vi . . . Spill den, broder Teddy, bare en . . .

²²⁵ Jeg har noen bønnebegjær her, og lømmetørklær og så videre. De kommer kanskje fra utlandet. Billy fortalte meg at de hadde et par støvletter fra en liten baby i England, omtrent så lange, den lille skapningen er forkrøplet. Og så skulle vi be for den også.

²²⁶ Og så . . . [Broder Ben Bryant sier: “Broder Branham, unnskyld meg for at jeg avbryter, men be om at de som traff bilen vår i går kveld, på høyre forskjerm, be om at det vil bli åpenbart. Be om at Herren åpenbarer det.”—Red.] Amen, broder Ben, jeg vil definitivt gjøre det. [Broder Branham nynner på *Vi marsjerer til Sion.*]

²²⁷ Mens vi marsjerer, Herre, vet vi at den slätte Klippen er rett hos oss, den evige Tilstedeværelsen av Vannet fra Klippen går med Menigheten. O Evige Gud, løs for oss, denne morgenen, tro på denne Gud som er med oss. Jeg vet at Du vil, akkurat som at vi kan finne gunst hos Deg, at Du kan betro Det til oss. Hvis Du

hadde gitt oss Det i overflod, kunne vi misbruke Det, Herre. Men hvis vi finner nåde hos Deg, la det skje.

228 Vår broder vår sa at noen traff bilen hans. Åh Gud, vi vet at mannen ikke har penger til å gjøre disse tingene. Jeg ber om at Du vil gi karen skyldfølelse, eller noe, så han kan angre på å ha gjort dette, komme og si: "Broder, jeg skal fikse bilen din, jeg gjorde det." Hjelp broder Ben og hans kjære.

229 Her i hånden min ligger det lommeterklær og bønnebegjær, som har tro på denne Gud. Moses hadde tro på denne Gud, og han krysset sjøen. Daniel hadde tro på denne Gud, og ble ført ut av løvehulen. Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego hadde tro på Ham og slukket ilden.

230 Paulus hadde tro på Ham, og en dag da møtene var veldig krevende og Paulus ikke kunne komme til alle, tok han bare et lommeterkle, han sa: "Jeg tror at Gud er med meg." Han la hendene på lommeterklærne og forklærne, og onde ånder forlot folket, og sykdommer og plager vek fra dem. Gud, jeg har tro på den samme Gud. Måtte det onde forsvinne. Sykdommer, plager og lidelser, må det gå bort, Herre.

231 Du er den samme Gud som talte til meg der nede i den Ildstøtten, nede ved elven. Du er Den som har bildet Ditt hengende her sammen med meg, på veggen. Du er med oss, Herre. Du er alltid tilstede, den samme Ildstøtten. Og vi har gledet oss over Vannet fra Klippen hver dag, mens vi forenes i Ånden. Da er Du her. Vi har tillit til Deg, Herre. Vi har tro på Deg. Vi tror at Du vil salve oss og hjelpe oss. Ikke for vår ære, Herre; vi ville vært som Moses da, da han gjorde det som var galt. Vi ønsker å gjøre noe for å hjelpe Deg, Herre. Det er intensjonen i vårt hjerte, hjelpe Deg, hvis vi kan gjøre det. Du viser oss, Far, hva enn Du vil at vi skal gjøre.

232 Og nå, i en troshandling, fordømmer jeg sykdommen som disse lommeterklærne representerer, og disse bønnebegjærene. De vil forlate folket. Jeg vet at Du vil gjøre det, Herre. Jeg tror det, i mitt hjerte, at Du vil gjøre det. Helbred all sykdom i vår midte denne morgenen.

233 Frels dem som rakk opp hendene, som sa at de gjerne ville komme til Klippen, etter Vann. Gud, må de være så tørste i dag, må det være et så salt liv rundt dem, at det vil få dem til å tørste etter Kristus. Gi det.

234 Vær med oss i kveld, Far. Åh Gud, la meg finne ut, gjennom disse forespørslene, hva folket har på hjertet. Hvis de ikke har noe på hjertet, da Herre, gi Du meg noe å forkynne til hjertene deres i kveld.

235 Velsign vår broder Neville, og hans kone, hans familie; vår lille menighet, våre tillitsmenn, våre diakoner, våre medlemmer. Og ditt Legeme overalt, vær med oss, Far. Vi overgir dette i Dine hender, i Jesu Kristi Navn.

. . . Sion;
Vi marsjerer oppover til Sion,
Den vakre Guds By.

La oss nå bare synge det, virkelig, virkelig for Ham nå.
Skjønner?

Kom, vi som elsker Herren,
Og la vår glede bli kjent,
Stem i sangen av sødmefylt harmoni,
Stem i sangen av sødmefylt harmoni,
Og omslutt Tronen slik,
Og omslutt Tronen slik.

Med våre bøyde hjerter nå.

Vi marsjerer til Sion,
Vakre, vakre Sion;
Vi marsjerer oppover til Sion,
 Den vakre Guds By.

DET ALLTID-TILSTEDEVÆRENDE VANNET FRA KLIPPEN NOR61-0723M
(The Ever-Present Water From The Rock)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndag morgen, 23. juli 1961, i Branham Tabernacle, i Jeffersonville, Indiana, USA, er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org